

stuk **1653** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 1 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

1° het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand
in fiscale aangelegenheden, en de bijlagen A, B en C,
opgemaakt in Straatsburg op 25 januari 1988
en ondertekend op 7 februari 1992, en

2° het protocol tot wijziging van het verdrag inzake
wederzijdse administratieve bijstand
in fiscale aangelegenheden,
opgemaakt in Parijs op 27 mei 2010
en ondertekend op 4 april 2011

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	15
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	19
Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen	23
Advies van de Raad van State	35
Ontwerp van decreet	43
Bijlagen:	
– Nederlandse vertaling van het verdrag en van het protocol	49
– Engelse tekst van het verdrag en van het protocol	73

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING**1. Algemeen kader****1.1. *Administratieve samenwerking inzake fiscale aangelegenheden***

Staten moeten steeds vaker een beroep doen op wederzijdse bijstand bij de heffing van belastingen. De mobiliteit van de belastingplichtigen, het aantal grensoverschrijdende transacties en de internationalisering van de financiële instrumenten nemen steeds toe waardoor het moeilijker wordt om de verschuldigde belasting correct te heffen. Daardoor functioneren de belastingstelsels niet goed en worden belastingen tweemaal geheven wat op zich al aanzet tot belastingfraude en -ontduiking terwijl de controlebevoegdheid een nationale aangelegenheid blijft.

Een staat of deelstaat kan zijn eigen belastingstelsel niet meer beheren zonder inlichtingen van andere staten. Er is nood aan instrumenten die voor alle staten in dezelfde regels, rechten en verplichtingen voorzien en op die manier onderling vertrouwen kunnen wekken.

1.2. *De administratieve samenwerking in de Europese Unie*

De richtlijn van de Raad 77/799/EEG van 17 december 1977, gewijzigd door de richtlijn 78/1070/EEG van 6 december 1977, heeft een wederzijdse bijstand tussen de lidstaten van de Europese Unie (EU) op het vlak van directe belastingen en belasting op de toegevoegde waarde (btw) in het leven geroepen. Dit stelsel is in het Belgische interne recht opgenomen door de wet van 8 augustus 1980. In de loop der jaren zijn de tekortkomingen van die richtlijn aan het licht gekomen. Zij voldoet niet langer aan de eisen van de huidige interne markt. De lidstaten dienen hun toevlucht te zoeken tot andere instrumenten wat onzekerheid veroorzaakt en niet strookt met transparantie, gelijke behandeling, eerlijke concurrentie en de goede werking van de interne markt.

De nieuwe richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 legt nieuwe voorschriften en procedures vast voor de onderlinge samenwerking van de lidstaten met het oog op de uitwisseling van inlichtingen die naar verwachting van belang zijn voor de administratie en de handhaving van de nationale wetgeving met betrekking tot alle belastingen, met uitzondering van btw, douane en accijnzen én sociale zekerheidsbijdragen. De nieuwe richtlijn bevat duidelijke voorschriften en procedures voor een betere samenwerking tussen de belastingadministraties van de verschillende EU-lidstaten, zodat zij hun strijd tegen belastingfraude kunnen verhogen. De nieuwe richtlijn verplicht de bevoegde overheid van elke lidstaat om één centraal verbindingsbureau en bevoegde ambtenaren aan te duiden die rechtstreeks inlichtingen kunnen uitwisselen met het oog op een correcte belastingheffing. De lidstaten moeten de richtlijn, die op 11 maart 2011 in werking is getreden, tegen 1 januari 2013 omzetten in hun nationale wetgeving. Op die datum wordt richtlijn 77/799/EEG ingetrokken.

1.3. *De administratieve samenwerking met landen van buiten de Europese Unie*

De bijstand voor het bepalen van de grondslag berust op de bepalingen ad hoc van de meeste dubbelbelastingverdragen. Wat betreft de invorderingsbijstand naar het inkomen, baseren de handelingen van België zich voornamelijk op de bepalingen van een groot aantal dubbelbelastingverdragen, alsook op de Benelux-overeenkomst van 5 september 1952 en, voor wat betreft de btw op de Benelux-overeenkomst alsook op richtlijn 76/308/EEG van 15 maart 1976.

2. Het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden (1988)

2.1. *Ontstaan en doelstelling*

Het verdrag was het resultaat van het gezamenlijke werk van de Raad van Europa en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO). Het werd in de Raad van Europa opgesteld door een comité van deskundigen onder leiding van het Europese comité voor juridische samenwerking op basis van een eerste ontwerptekst die was voorbereid door het OESO-comité voor fiscale aangelegenheden. Deskundigen van OESO-lidstaten die geen lid waren van de Raad van Europa, namen als waarnemer deel aan de besprekingen.

Het Comité van Ministers van de Raad van Europa nam de ontwerptekst van het verdrag aan en besliste op 25 juni 1987 dat het verdrag zou worden opengesteld voor ondertekening, na een soortgelijke beslissing van de Raad van de OESO. Op 8 oktober 1987 verklaarde de Raad van de OESO zich akkoord met de beslissing van het Comité van Ministers.

Het verdrag werd op 25 januari 1988 opengesteld voor ondertekening door de lidstaten van de Raad van Europa en de lidstaten van de OESO. Het is in werking getreden op 1 april 1995 voor Denemarken, Finland, Noorwegen, de Verenigde Staten en Zweden. Ondertussen zijn nog andere landen – waaronder België – partij geworden bij het verdrag.

België ondertekende het verdrag op 7 februari 1992. De federale instemmingswet dateert van 24 juni 2000. De federale ratificatieakte werd op 1 augustus 2000 neergelegd samen met een verklaring en een voorbehoud met betrekking tot het toepassingsgebied, waarna het verdrag op 1 december 2000 in werking is getreden voor België.

Het doel van het verdrag was de bevordering van internationale samenwerking met het oog op een betere toepassing van de nationale fiscale wetgevingen terwijl de fundamentele rechten van de belastingplichtigen gewaarborgd blijven.

Door de grote concentratie en diversiteit van de commerciële en economische betrekkingen voelde men de noodzaak om een nieuw multilateraal verdrag op te stellen teneinde een meer doeltreffende internationale samenwerking tussen een groot aantal landen mogelijk te maken via een uniforme toepassing en interpretatie van de verdragsbepalingen.

Dit verdrag bevatte destijds nauwelijks opvallende vernieuwingen, vergeleken met de reeds in België toegepaste regels inzake internationale administratieve bijstand. Het bood echter wel het grote voordeel één enkel instrument aan te bieden waarmee alle vormen van wederzijdse bijstand, die tot dan toe door verschillende akten soms bilateraal, soms multilateraal werden georganiseerd en die op het ene of andere punt van elkaar afweken, op een geharmoniseerde en uniforme wijze ten uitvoer konden worden gelegd, met een groter aantal landen en dus in een geografisch grotere ruimte.

Het verdrag biedt dus onmiskenbare voordelen op het vlak van de harmonisering en de eenvormigheid inzake internationale administratieve bijstand en zou ertoe moeten leiden dat fraude en belastingontwijking doeltreffender worden bestreden.

Het verdrag is vooral van belang voor landen waarmee nog geen overeenkomst inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden ('Tax Information Exchange Agreement', TIEA) werd gesloten. Deze landen krijgen op een eenvoudige manier toegang tot een netwerk van landen waarmee op het niveau van een verdrag de administratieve bijstand wordt geregeld.

2.2. Inhoud

Het verdrag is een aanvulling op de instrumenten voor wederzijdse bijstand die door de Raad van Europa zijn ontwikkeld, en bepaalt verschillende mogelijkheden van administratieve bijstand die in België al bekend zijn, zoals de uitwisseling van inlichtingen op verzoek, automatisch of spontaan (artikelen 5 tot 7), de invordering van fiscale vorderingen, met inbegrip van het nemen van bewarende maatregelen (artikelen 11 en 12) en de betekening van documenten (artikel 17).

2.3. Toepassingsgebied

Het verdrag is potentieel van toepassing op bijna alle directe en indirecte belastingen en taksen, met uitzondering van douanerechten, invoer- en uitvoerrechten en de belastingen die reeds zijn gedekt door een bijzondere multilaterale overeenkomst¹. Het verdrag dekt in principe zelfs de verplichte bijdragen voor sociale zekerheid, verschuldigd aan de overheid of aan andere publiekrechtelijke instellingen (artikel 2).

De voorstanders van het verdrag wensten er evenwel een zeer soepel internationaal instrument van te maken om een zo groot mogelijk aantal staten de gelegenheid te bieden om aan te sluiten. Zo kunnen de staten die dat wensen, zich verbinden voor slechts een aantal categorieën van belastingen en bijgevolg ook enkel voor bepaalde vormen van bijstand.

Enerzijds vermeldt elke partij in bijlage A bij het verdrag de verschillende categorieën van belastingen waarop het verdrag van toepassing is en anderzijds kunnen de staten die dat wensen, op elk moment vanaf de ondertekening, bepaalde voorbehouden maken en in-trekken (artikel 30). De lijst van de belastingen waarop het verdrag van toepassing is, kan door de verdragspartijen op elk moment worden gewijzigd.

Naar aanleiding hiervan heeft België, in overleg met de deelstaten, beslist om een aantal minder belangrijke of problematische belastingen niet op te nemen. In de lijst van bijlage A ('Belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is') bij het verdrag zijn dan ook bepaalde belastingen weggelaten, zoals de belasting voor aanplakking, de verkeersbelasting enzovoort. De onroerende voorheffing werd wel opgenomen onder punt II van bijlage A.

De Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën heeft ook een lijst opgesteld van de belastingen die onder de toepassing van het verdrag vallen en heeft daarbij rekening gehouden met de wetgeving betreffende de regionalisering en de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, alsook met het feit dat België, zodra het een van zijn belastingen in een bepaalde categorie onderbrengt, zich ertoe verbindt bijstand te verlenen met betrekking tot alle belastingen die in het verdrag in dezelfde categorie zijn ondergebracht.

Het verdrag bevat bovendien de gebruikelijke bewarende maatregelen die gelden voor dergelijke internationale akten en biedt de belastingplichtigen waarborgen betreffende het recht op respect voor het privéleven en het recht op een normale procedure met betrekking tot het bepalen van hun rechten en plichten in fiscale aangelegenheden. Het garandeert ook passende bescherming tegen discriminatie en dubbele belasting.

3. Het protocol (2011)

3.1. Ontstaan en doel

Het verdrag van 1988 werd gesloten voordat overeenstemming was bereikt over de internationale norm voor de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Sindsdien is

¹ Internationale overeenkomst inzake wederzijdse administratieve bijstand met het oog op het voorkomen, het opzoeken en het beteugelen van tolovertredingen, uitgewerkt onder de auspiciën van de 'Conseil de coopération douanière'.

een nieuw samenwerkingskader ontstaan. Het was wenselijk een multilateraal instrument beschikbaar te stellen om zoveel mogelijk staten in de gelegenheid te stellen te profiteren van dat nieuwe kader en tevens de hoogste internationale normen voor samenwerking op belastinggebied toe te passen.

In september 2009 besliste het Comité van Ministers van de Raad van Europa een ad-hoccomité voor de herziening van het verdrag ('Ad Hoc Committee for the Revision of the Convention', CAHTAX) op te richten dat zou bestaan uit vertegenwoordigers van de lidstaten van de Raad van Europa en de OESO en van commissies en de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa. In november 2009 werd een ontwerptekst van het protocol en het herziene toelichtende rapport bezorgd aan het Comité voor fiscale zaken van de OESO en het Comité van Ministers van de Raad van Europa.

De OESO-raad nam de ontwerpteksten aan op 18 februari 2010. Het Comité van Ministers van de Raad van Europa deed hetzelfde op 24 maart 2010. De goedkeuring van dit protocol zou met de opheffing van het bankgeheim een nieuwe belangrijke stap op internationaal niveau vormen in het kader van de fraudebestrijding.

3.2. Inhoud

De wijzigingen hebben voornamelijk betrekking op twee punten: enerzijds het aanpassen van het verdrag aan de internationaal overeengekomen normen inzake gegevensuitwisseling en anderzijds de openstelling van het verdrag voor staten die geen lid zijn van de Raad van Europa of de OESO.

Andere amendementen betreffen de verhouding tussen het verdrag en de EU-wetgeving (artikel 27) en de gegevens die een verzoek om informatie dient te bevatten (artikel 18).

Tot slot regelt het protocol twee procedurele bepalingen namelijk de inwerkingtreding en de uitwerking van de wijzigingen en de relatie tussen het verdrag en het protocol.

4. Relatie tussen het verdrag en het protocol

Eens het protocol in werking treedt, wordt het belangrijk om ervoor te zorgen dat in de mate van het mogelijke een staat die partij wordt bij het verdrag, toetreedt tot het verdrag zoals gewijzigd door het protocol. Een lidstaat van de Raad van Europa of de OESO die nog geen partij is bij het originele verdrag, wordt op het ogenblik van de ratificatie partij bij het verdrag zoals gewijzigd door het protocol, tenzij hij uitdrukkelijk verklaart dat hij enkel toetreedt tot het bestaande en ongewijzigde verdrag. Deze procedure is in lijn met artikel 40.5 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht.

5. Weerslag op de bevoegdheidsuitoefening van Vlaanderen

Het verdrag is van toepassing op de onroerende voorheffing en de schenkingsrechten. Het is in dit verband nuttig eraan te herinneren dat Vlaanderen in 1999 de dienst tot inning van de onroerende voorheffing heeft overgenomen van de federale overheid, zodat het zelf instaat voor het beheer en het gebruik van de informatie hieromtrent. Hierdoor is Vlaanderen rechtstreeks verantwoordelijk geworden voor de verdragsrechtelijke uitwisseling van fiscale informatie, zeker wat de gewestbelastingen betreft. Met betrekking tot de schenkingsrechten heeft de Vlaamse Regering zijn ambitie geuit om vanaf 2015 de inning van deze belasting over te nemen.

Het verdrag is niet van toepassing op de verkeersbelastingen en andere vastgoedbelastingen. Hiertoe heeft de federale wetgever destijds een voorbehoud gemaakt in overeenstemming met artikel 30 van het verdrag.

Met de goedkeuring van het protocol heeft de Vlaamse Regering blijk gegeven van haar intentie om de Vlaamse gemeenschap- en gewestbelastingen voortaan onder de toepassing van het verdrag en het protocol te laten vallen. Dit heeft qua verbintenissen tot gevolg dat de federale overheid de verklaring en het voorbehoud van 2000 moet wijzigen, zo niet moet opheffen. Hierover zal meer intrafederaal overleg noodzakelijk zijn, waarbij de gefedereerde overheden onderling moeten uitmaken op welke belastingen alle gewesten, respectievelijk alle gemeenschappen het verdrag en het protocol laten toepassen of niet, vermits het verdrag geen territoriaal voorbehoud toelaat inzake de toepassing van sommige belastingen (artikel 29).

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. Het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden (1988)

In de preambule wijzen de partijen erop dat de ontwikkeling van het internationale verkeer van personen, kapitaal, goederen en diensten de mogelijkheden tot belastingontduiking heeft vergroot. Er is een gezamenlijke inspanning van de staten nodig om administratieve bijstand in belastingzaken te bevorderen en tegelijkertijd de rechten van de belastingplichtigen te verzekeren.

Hoofdstuk I – Werkingssfeer van het verdrag

Overeenkomstig artikel 1 is het doel van het verdrag het verlenen van administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden. Die bijstand omvat de uitwisseling van inlichtingen, met inbegrip van belastingcontrole, bijstand bij de invordering van belastingen en de betekening van documenten. De administratieve bijstand wordt niet beperkt door de woonplaats of de nationaliteit van de belastingplichtige of andere betrokken personen.

Artikel 2 geeft een opsomming van de belastingen waarop het verdrag van toepassing is. Dat toepassingsgebied is ruim opgevat.

Hoofdstuk II – Algemene bepalingen

Dit hoofdstuk verklaart in artikel 3 een aantal termen die in het verdrag veelvuldig aan bod komen. Voorrang wordt gegeven aan de specifieke definities in het verdrag zelf en pas dan aan de betekenis van de betrokken term in de wetgeving van de verdragsluitende staat in kwestie, behalve indien de context een duidelijk verschil aangeeft.

Hoofdstuk III – Vormen van bijstand

Artikel 4 legt de partijen de verplichting op om alle inlichtingen uit te wisselen die naar verwachting relevant zullen zijn voor het opstellen of versterken van hun interne belastingwetgeving. De term ‘naar verwachting relevant’ heeft de bedoeling een zo ruim mogelijke uitwisseling van inlichtingen te voorzien, maar maakt tegelijkertijd duidelijk dat de partijen niet mogen worden betrokken in ‘fishing expeditions’ of dat zij informatie mogen vragen waarvan het niet waarschijnlijk is dat zij van belang is. Een partij kan de verkregen inlichtingen slechts als bewijsmateriaal voor een strafrechter gebruiken mits toestemming door de partij die de inlichtingen heeft verstrekt. Een partij kan ook verklaren dat haar overheden een inwoner of onderdaan op de hoogte kunnen brengen vooraleer zij de gevraagde inlichtingen verstrekken.

De gegevensuitwisseling kan plaatsvinden op verzoek (artikel 5), automatisch (artikel 6) of spontaan (artikel 7).

Twee of meer partijen kunnen onderling overleggen om te bepalen welke gevallen het voorwerp uitmaken van gelijktijdige belastingcontroles (artikel 8). De aangezochte staat kan vertegenwoordigers van de verzoekende staat de toelating geven om belastingcontroles op zijn grondgebied bij te wonen (artikel 9). Een partij informeert een andere partij indien zij inlichtingen ontvangt die in strijd zijn met de informatie waarover zij beschikt (artikel 10).

Artikel 11 regelt de invordering van belastingvorderingen. Elke verdragsluitende staat verbindt zich ertoe binnen bepaalde grenzen de belastingen in te vorderen die zijn verschuldigd aan een andere staat. De aangezochte staat handelt daarbij alsof het om de invordering van zijn eigen fiscale vorderingen gaat met uitzondering van de verjaringstermijn die de wetgeving van de verzoekende staat voorschrijft (artikel 14) en van prioriteiten die niet van toepassing zijn (artikel 15). Op verzoek van de verzoekende staat neemt de aangezochte staat bewarende maatregelen met het oog op de invordering van een belastingbedrag (artikel 12). Het verzoek om administratieve bijstand is vergezeld van een aantal documenten (artikel 13). De aangezochte staat kan uitstel van betaling of betaling in termijnen toestaan (artikel 16).

De staten ondervinden vaak moeilijkheden om documenten aan niet-inwoners te betekenen. Het verdrag voorziet dan ook dat de verdragsluitende staten administratieve bijstand verlenen op dit vlak (artikel 17).

Hoofdstuk IV – Bepalingen betreffende alle vormen van bijstand

Artikel 18 verduidelijkt de inlichtingen die de verzoekende staat moet leveren aan de aangezochte staat voor de toepassing van zijn vraag om bijstand. Artikel 19 biedt de aangezochte staat de mogelijkheid om geen voldoening te geven aan een vraag om bijstand indien hij vermoedt dat de verzoekende staat niet alle mogelijkheden tot handelen heeft gebruikt. Het verdrag mag immers niet tot gevolg hebben dat een staat de last voor het vestigen of invorderen van belastingen die hij op zijn eigen grondgebied niet kan vestigen of invorderen, overdraagt aan een andere staat. Artikel 20 preciseert hoe de aangezochte staat normalerwijze de verzoekende staat moet medelen welk gevolg aan zijn verzoek is gegeven.

Artikel 21 verleent bescherming aan de belastingplichtigen en stelt grenzen aan de verplichting tot het verlenen van bijstand. De aangezochte staat dient slechts de kennis en procedures toe te passen die gemeenschappelijk zijn voor beide staten. Indien hij toch op de vraag tot bijstand ingaat, blijft hij binnen de grenzen van het verdrag.

Artikel 22 waarborgt het respecteren van het vertrouwelijke karakter van de inlichtingen die in het kader van de invorderingsbijstand worden uitgewisseld. Artikel 23 bepaalt in welke staat een belastingplichtige een rechtsgeding kan aanspannen tegen maatregelen die de overheden van de verzoekende of de aangezochte staat hebben getroffen.

Hoofdstuk V – Bijzondere bepalingen

Artikel 24 heeft betrekking op de modaliteiten voor de toepassing van het verdrag. Het voorziet dat de bevoegde overheden de praktische modaliteiten voor de wederzijdse administratieve bijstand in een gemeenschappelijk akkoord bepalen. Het bepaalt eveneens dat het opvolgen en de interpretatie van de verdragsbepalingen zullen zijn verzekerd door een samenwerkingsorganisme dat onder de auspiciën van de OESO wordt opgericht.

De volgende artikelen behandelen de taal waarin een verzoek tot bijstand en het antwoord daarop moeten worden opgesteld (artikel 25) en het dragen van de kosten die voortvloeien uit het verzamelen van de inlichtingen of uit het invorderen van de belastingen (artikel 26).

Hoofdstuk VI – Slotbepalingen

Dit hoofdstuk bevat de traditionele bepalingen inzake de verhouding van het verdrag ten opzichte van andere internationale overeenkomsten of regelingen (artikel 27), de ondertekening en inwerkingtreding van het verdrag (artikel 28), de territoriale toepassing van het verdrag (artikel 29), het maken van een voorbehoud (artikel 30), de opzegging van het verdrag (artikel 31) en de taken van de depositarissen (artikel 32).

Artikel 27 bepaalt uitdrukkelijk dat de mogelijkheden die het verdrag biedt voor het verlenen van bijstand, de bestaande samenwerkingsakkoorden op fiscaal vlak tussen de staten niet beperken noch door deze samenwerkingsakkoorden worden beperkt. Deze bepaling geeft de staten de mogelijkheid gebruik te maken van het meest efficiënte instrument. EU-lidstaten passen in hun onderlinge betrekkingen de gemeenschappelijke regels toe die van kracht zijn binnen de EU.

Artikel 30 stelt de verdragsluitende staten in staat de draagwijdte van hun verbintenis te moduleren door het toepassingsgebied van het verdrag te beperken tot bepaalde belastingen en taksen van de andere staten. België heeft een aantal belastingen en taksen uitgesloten.

Bijlagen:

Bijlage A geeft een opsomming van de bestaande belastingen waarop het verdrag van toepassing is. Voor België zijn dat de volgende belastingen:

- personenbelasting;
- vennootschapsbelasting;
- rechtspersonenbelasting;
- belasting van niet-inwoners;
- speciale bijdrage gelijkgesteld met de personenbelasting;
- roerende voorheffing en bedrijfsvoorheffing;
- opcentiemen op de belasting van niet-inwoners;
- opcentiemen en aanvullende belasting op de personenbelasting;
- onroerende voorheffing en opcentiemen bij deze voorheffing;
- registratierechten op schenkingen onder levenden;
- belasting op de toegevoegde waarde;
- inschrijvingsbelasting;
- accijnsrechten;
- speciale accijnsrechten;
- jaarlijkse belasting op verzekeringscontracten;
- jaarlijkse belasting op winstdeelnemingen;
- successie- en erfenisrechten.

België wenste niet bepaalde minder belangrijke belastingen en taksen die geen specifieke moeilijkheden inzake invordering veroorzaken, op te nemen. Dat geldt ook voor de bijdragen voor de sociale zekerheid, waarbij regels van toepassing zijn die sterk verschillen van die welke de fiscale administraties toepassen voor de vestiging en invordering van belastingen.

Bijlage B bevat de naam van de bevoegde personen en overheden. Voor België is dat de minister van Financiën of zijn/haar vertegenwoordiger.

Bijlage C geeft een definitie van het woord ‘onderdaan’. Voor België is er geen definitie opgenomen.

2. Het protocol tot wijziging van het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden (2011)

In de preambule stellen de partijen dat een nieuw samenwerkingskader is ontstaan sinds het sluiten van het verdrag van 1988. De partijen achten het wenselijk een multilateraal instrument beschikbaar te stellen om zoveel mogelijk staten de kans te geven om te profiteren van dat nieuwe kader en tevens de hoogste internationale normen voor samenwerking op fiscaal gebied te implementeren.

Artikel I vervangt een overweging in de preambule en voegt een nieuwe overweging toe. De eerste heeft betrekking op het uitvoeren van maatregelen en het verstrekken van inlichtingen door de staten, waarbij zij rekening moeten houden met de vertrouwelijkheid van de inlichtingen en de bescherming van de privacy. De toegevoegde overweging wijst op het belang van de betrokkenheid van zoveel mogelijk staten en van de toepassing van de hoogste internationale normen voor samenwerking op belastinggebied.

Artikel II vervangt artikel 4 van het verdrag inzake de algemene bepaling van de uitwisseling van inlichtingen. De partijen wisselen alle inlichtingen uit die naar verwachting van belang zijn voor de toepassing of handhaving van hun nationale wetten inzake belastingen waarop het verdrag van toepassing is.

Paragraaf 2 over de voorafgaande toestemming voor het gebruik van verkregen inlichtingen als bewijsmateriaal voor de strafrechter, is geschrapt.

Artikel III brengt kleine wijzigingen aan in artikel 18 dat handelt over inlichtingen die dienen te worden verstrekt door de verzoekende staat.

Artikel IV schrapt artikel 19 inzake de mogelijkheid een verzoek af te wijzen.

Artikel V vervangt artikel 21 over de bescherming van personen en de grenzen aan de verplichting tot het verlenen van bijstand. Er zijn twee bijkomende redenen toegevoegd die de aangezochte staat kan invoeren om administratieve bijstand niet te verlenen. De aangezochte staat is niet verplicht administratieve bijstand te verlenen indien de verzoekende staat niet alle maatregelen heeft aangewend en in gevallen waarin de administratieve last niet in verhouding staat tot het voordeel dat de verzoekende staat kan halen.

Het protocol voegt ook twee paragrafen toe aan dit artikel.

Paragraaf 3 regelt expliciet de verplichting om gegevens uit te wisselen in gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor binnenlandse belastingaangelegenheden. Vóór die toevoeging was die verplichting niet uitdrukkelijk bepaald, maar de praktijk leerde dat een aantal staten de gevraagde informatie gebruikten met het oog hun eigen belastingheffing. In zijn rapport over de verbetering van de toegang tot bankgegevens voor belastingdoeleinden had de OESO daar ook op gewezen.

Paragraaf 4 moet verzekeren dat de in het verdrag voorziene beperkingen niet kunnen worden aangewend om het verstrekken van inlichtingen te weigeren uitsluitend omdat zij in het bezit zijn van banken, andere financiële instellingen of ‘trustees’, dan wel omdat zij betrekking hebben op eigendomsrechten van een persoon. De toevoeging moet niet worden geïnterpreteerd alsof het verdrag de uitwisseling van die informatie niet toeliet.

Artikel VI vervangt de paragrafen 1 en 2 van artikel 22 inzake de geheimhouding.

Paragraaf 1 voorziet naast de geheimhouding ook de bescherming van de verkregen inlichtingen. De ontvangende staat moet de gegevens beschermen. Voor zover nodig moet het noodzakelijke beschermingsniveau voor persoonsgegevens veilig worden gesteld.

In paragraaf 2 is de zin weggelaten die stelt dat de voorafgaande toestemming van de bevoegde overheid van de aangezochte staat nodig is om verkregen inlichtingen te gebruiken in openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

Artikel VII vervangt paragraaf 2 van artikel 27 over de verhouding tot andere internationale overeenkomsten of regelingen. Op verzoek van de EU en haar lidstaten werd het verdrag geamendeerd om duidelijkheid te scheppen in de verhouding tussen het verdrag en de huidige of toekomstige Europese regelgeving inzake administratieve bijstand in belastingzaken. EU-lidstaten kunnen in hun bilaterale relaties de in het verdrag voorziene mogelijkheden voor bijstand aanwenden, voor zover die meer ruimte voor samenwerking bieden dan de Europese regels. Deze bepaling heeft geen invloed op de toepassing van het verdrag tussen EU-lidstaten en andere verdragsluitende staten.

Artikel VIII voegt vier paragrafen toe in artikel 28 inzake de ondertekening en de inwerkingtreding van het verdrag.

Paragraaf 4 bepaalt dat lidstaten van de Raad van Europa of de OESO die na de inwerkingtreding van het protocol partij worden bij het verdrag, partij worden bij het geamendeerde verdrag, tenzij zij in een schriftelijke verklaring aangeven dat zulks niet het geval is.

Paragraaf 5 is ingevoegd om het verdrag open te stellen voor staten die geen lid zijn van de Raad van Europa of de OESO. Dit biedt die staten de mogelijkheid om zich aan te sluiten bij internationaal overeengekomen normen inzake transparantie en gegevensuitwisseling voor belastingaangelegenheden. Die staten kunnen na de inwerkingtreding van het protocol enkel partij worden bij het geamendeerde verdrag.

Paragraaf 6 heeft betrekking op de effectieve toepassing van de verdragsbepalingen inzake administratieve bijstand. Zij worden toegepast op administratieve bijstand met betrekking tot belastingtijdvakken die aanvangen op of na 1 januari van het jaar dat volgt op het jaar waarin het geamendeerde verdrag in werking is getreden. Twee of meer partijen kunnen evenwel overeenkomen dat het geamendeerde verdrag van toepassing is op administratieve bijstand met betrekking tot eerdere belastingtijdvakken of -vorderingen.

Paragraaf 7 bepaalt dat de verdragsbepalingen met betrekking tot eerdere belastingtijdvakken en -vorderingen, vanaf de datum van inwerkingtreding van toepassing zijn op belastingzaken waarbij sprake is van opzettelijke gedragingen die kunnen worden vervolgd krachtens de strafwetten van de verzoekende partij.

In artikel 30 over voorbehoud is toegevoegd dat een verdragsluitende staat kan verklaren dat paragraaf 7 van artikel 28 enkel van toepassing is op administratieve bijstand met betrekking tot belastingtijdvakken die aanvangen op of na 1 januari van het derde jaar dat voorafgaat aan het jaar waarin het geamendeerde verdrag in werking trad.

In artikel 32, paragraaf 1, is toegevoegd dat de depositaris naast de lidstaten van de Raad van Europa en de OESO, ook andere staten die partij zijn bij het verdrag op de hoogte brengt van ondertekeningen, het neerleggen van akten, de datum van inwerkingtreding, verklaringen, voorbehouden, de territoriale toepassing en andere handelingen, kennisgevingen of mededelingen.

Artikel IX stelt dat het protocol open staat voor ondertekening door staten die het verdrag hebben ondertekend. Een ondertekende staat kan het protocol slechts bekrachtigen, aanvaarden of goedkeuren na of tegelijkertijd met de bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van het verdrag. Het protocol treedt in werking op de eerste dag die volgt op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de datum waarop vijf partijen hun instemming door het protocol te worden gebonden, tot uitdrukking hebben gebracht.

Artikel X geeft een opsomming van de taken van de depositarissen.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Gemengd karakter

Per brief van 20 april 2010 vroeg de federale minister van Financiën aan de bevoegde Vlaamse ministers om het al in werking zijnde verdrag en het te ondertekenen protocol tot wijziging ervan, voorlopig als exclusief federale verdragen te beschouwen. Hierop kon de Vlaamse overheid niet ingaan.

De Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), stelde op 11 mei 2010 bij consensus vast dat het Vlaamse Gewest mede bevoegd is, naast de federale overheid. De WGV besliste tevens dat één federale vertegenwoordiger het protocol zou ondertekenen volgens ondertekeningsformule 3 van de ICBB, dit wil zeggen dat hij of zij de handtekening zou plaatsen in naam van het Koninkrijk België, maar met de handmatige vermelding van het Vlaamse Gewest onder de handtekening. Overeenkomstig de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen behoudens bezwaar binnen de 30 dagen na de notificatie van het verslag door het secretariaat van de WGV. Op 12 augustus 2010 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Tijdens haar vergadering van 21 mei 2010 hechtte de Vlaamse Regering haar goedkeuring aan het ontwerp van protocol. Zij machtigde de federale vertegenwoordiger om het protocol mede in naam van het Vlaamse Gewest te ondertekenen, op voorwaarde dat het Vlaamse Gewest expliciet zou worden vermeld onder de handtekening.

De ondertekening werd echter uitgesteld. De afdeling Wetgeving van de Raad van State stelde dat de inning van een belasting geen criterium van bevoegdheidsuitoefening via zulke verdragen is, maar dat, integendeel, de grondwettelijke bevoegdheidstoewijzing aan de gewesten én de gemeenschappen inzake fiscaliteit volstaat, om alle deelstaten bij de goedkeuring daarvan te moeten betrekken. De adviezen van de Raad van State leidden tot nieuw intrafederaal overleg dat uitmondde in een herziening van de eerder genomen beslissing van de WGV: op 26 oktober 2010 besloot de WGV het gemengde karakter uit te breiden tot de twee andere gewesten en de drie gemeenschappen. De voorzitter van de ICBB deelde in een brief van 20 januari 2011 mee dat de leden van de ICBB geen enkel bezwaar hebben geformuleerd. De leden van de ICBB hebben dus de consensus in de WGV stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Tijdens haar vergadering van 25 februari 2011 machtigde de Vlaamse Regering de federale vertegenwoordiger om het protocol mede namens het Vlaamse Gewest én de Vlaamse Gemeenschap te ondertekenen, op voorwaarde dat zulks expliciet werd vermeld onder de handtekening van de federale ondertekenaar.

Het protocol werd aangenomen in Parijs op 27 mei 2010 en opengesteld voor ondertekening door de staten die partij waren bij het verdrag van 1988. De ondertekening door de federale vertegenwoordiger vond plaats op 4 april 2011.

De Vlaamse goedkeuring van het voorliggende protocol leidt ertoe dat de Vlaamse overheid ook het basisverdrag van 1988 bij decreet moet goedkeuren, aangezien het protocol het verdrag wijzigt en aanvult, wat betekent dat beide akten met elkaar zijn verbonden, en omdat het wijzigen van het federale voorbehoud bij het basisverdrag dit verdrag potentieel of effectief van gemengde aard zal maken.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De SERV heeft per brief van 18 januari 2012 laten weten geen advies uit te brengen wegens de te beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen.

3. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV bracht zijn advies op 9 februari 2012 uit. De Raad gaat akkoord met het ontwerp van decreet.

De Adviesraad vroeg evenwel dat er wordt toegezien op een correcte toepassing van de bevoegdheidsverdeling inzake dubbelbelastingverdragen. In dat verband kan de Vlaamse Regering meedelen dat de federale overheid zich heeft geëngageerd om voortaan het samenwerkingsakkoord gemengde verdragen toe te passen op deze categorie van gemengde fiscale verdragen. Dit gebeurt effectief sinds het najaar 2010 via intrafederaal overleg in werkgroepen, onder voorzitterschap van de FOD Financiën, respectievelijk onder dat van de FOD Buitenlandse Zaken als voorbereiding op de raadpleging van de leden van de ICBB.

Verder vroeg de Raad om een samenwerkingsakkoord te sluiten met de federale overheid over de uitvoering van deze verdragen. De FOD Financiën heeft inmiddels reeds initiatief genomen om een samenwerkingsakkoord inzake internationale bijstand in fiscale zaken uit te werken. De gesprekken hierover zijn lopende.

4. Advies van de Raad van State

De Raad van State stelde in zijn advies van 27 maart 2012 (kenmerk 51.058/1) de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een verdragsstaat. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, kan onder ‘bevoegde autoriteit’, niet enkel de federale minister van Financiën worden verstaan, maar kan het ook om de deelstatelijke minister van Financiën gaan. De Raad beveelt daarom aan om op intern-Belgisch vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van andere partijen bij het verdrag weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State stelt voor om daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen te sluiten.

De Vlaamse Regering verwijst in dit verband naar haar antwoord op het advies van de SARiV, namelijk dat er reeds gesprekken lopen over een nieuw samenwerkingsakkoord.

Verder stelt de Raad van State zich de vraag of de nieuwe regeling inzake het uitwisselen van inlichtingen kan leiden tot administratiefrechtelijke of strafrechtelijke betegeling en tot dwanguitvoering, wanneer wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksverrichtingen. De Raad wijst erop dat de federale overheid, het artikel 322 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen (WIB) heeft uitgebreid met een vierde paragraaf, die een regeling bevat voor inlichtingen die worden gevraagd door een buitenlandse staat. Die uitbreiding geldt echter niet voor de Vlaamse versie van het WIB, zoals dat geldt voor de inning van de onroerende voorheffing, en evenmin voor de andere gewestelijke belastingen waarvoor het gewest zelf de dienst verzekert. Artikel 2 van het Wetboek van de met Inkomstenbelastingen Gelijkgestelde Belastingen (WIGB) verwijst niet naar artikel 322, WIB.

De Vlaamse Regering zal hieraan gevolg geven in een apart ontwerp van decreet. In 2007 en 2010 heeft de Vlaamse overheid al een aantal nieuwe procedureregels van de federale overheid overgenomen voor zijn eigen versie van het WIB, zoals dat geldt voor de onroerende voorheffing. Het Departement Financiën en Begroting maakt momenteel voor de

derde keer een dergelijke analyse. Dit moet in het najaar leiden tot een decreet betreffende diverse fiscale bepalingen, waarin ook een Vlaamse tegenhanger van artikel 322, WIB, kan worden opgenomen, evenals een verwijzing naar die bepaling in artikel 2, WIGB.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP

Ontwerp van decreet houdende instemming met

- 1. het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, en de bijlagen A, B en C, opgemaakt in Straatsburg op 25 januari 1988 en ondertekend op 7 februari 1992, en**
- 2. het protocol tot wijziging van het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, opgemaakt in Parijs op 27 mei 2010 en ondertekend op 4 april 2011**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en de bijlagen A, B en C, opgemaakt in Straatsburg op 25 januari 1988 en ondertekend op 7 februari 1992, zullen volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Het protocol tot wijziging van het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, opgemaakt in Parijs op 27 mei 2010 en ondertekend op 4 april 2011, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ADVIES
VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

De heer Philippe Muyters
Vlaams minister van Financiën, Begroting,
Werk, Ruimtelijke Ordening & Sport
Koning Albert II-laan 19

1210 BRUSSEL

contactpersoon
Joris Bastiaensen
jbastiaensen@serv.be

ons kenmerk
SERV_BR_20120125_verdrag_adm_bijstand_jbit

Brussel
25 januari 2012

Ontwerp van decreet houdende instemming met

- 1) Het verdrag inzake de wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en de bijlagen A, B en C, opgemaakt in Straatsburg op 25 januari 1988 en ondertekend op 7 februari 1992, en met**
- 2) Het protocol tot wijziging van het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, opgemaakt in Parijs op 27 mei 2010 en ondertekend op 4 april 2011**

Mijnheer de Minister,

De Dagelijks Bestuur van de SERV heeft heden beslist – onder voorbehoud van bekrachtiging door de eerstvolgende bijeenkomst van de raad - om geen advies uit te brengen over bovenvermeld decreet. De reden hiervoor is de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen.

Hoogachtend,

Pieter Kerremans
administrateur-generaal

Karel Van Eetvelt
voorzitter

ADVIES
VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
INTERNATIONAAL VLAANDEREN

**ADVIES OVER HET VERDRAG INZAKE WEDERZIJDSSE
ADMINISTRATIEVE BIJSTAND IN FISCALE
AANGELEGENHEDEN EN BIJLAGE A, B EN C EN
PROTOCOL TOT WIJZIGING VAN HET VERDRAG**

Advies 2012/1

9 februari 2012

INHOUDSOPGAVE

1. Inleiding	27
2. Achtergrond.....	27
3. Het WABB-Verdrag, de bijlagen A, B en C en Het Protocol.....	28
4. Aandachtspunten voor Vlaanderen	29
5. Conclusie	32

1. INLEIDING

Tijdens haar vergadering van 21 oktober 2011 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan het ontwerp van decreet houdende instemming met het Verdrag van 25 januari 1988 inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden (hierna: “het WABB-Verdrag”) en de bijlagen A, B en C,¹ en met het Protocol van 27 mei 2010 tot wijziging van het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden (hierna: “het Protocol”). Zij vroeg de minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (hierna: “de Raad”) in te winnen. Na bespreking op zijn vergadering van 2 februari 2012 keurde de Raad dit advies goed. De nota aan de Vlaamse Regering vermeldt dat de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) ook om advies wordt gevraagd. Vanuit zijn coördinerende opdracht inzake internationale verdragen nam de Raad contact op met de SERV, maar die deelde mee dat zijn dagelijks bestuur beslist heeft om hierover geen advies uit te brengen.

De Raad kreeg nagenoeg op hetzelfde tijdstip vier adviesaanvragen met betrekking tot internationale overeenkomsten die handelen over samenwerking inzake fiscaliteit. Uit de beleidsbrief van de minister-president kon de Raad afleiden dat hij de komende periode nog verschillende adviesaanvragen over een aantal dubbelbelastingverdragen en andere fiscale overeenkomsten mag verwachten. In dit advies focust de Raad op het WABB-Verdrag en het Protocol. Hij gaat hier wat dieper in op het globaal internationaal kader voor deze overeenkomsten, zodat hij in latere adviesdossiers naar onderhavig advies kan verwijzen.

2. ACHTERGROND

Door de gestegen mobiliteit van belastingplichtigen, de toename van het aantal grensoverschrijdende transacties en de internationalisering van financiële instrumenten neemt de nood aan internationale samenwerking om belastingen op een correcte manier te innen steeds toe. Deze internationale samenwerking steunt op een groot aantal verdragsteksten. Sommige werden afgesloten in multilateraal of supranationaal kader, andere zijn bilaterale overeenkomsten.

In EU-verband werkte men al snel een kader uit voor administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden. Deze richtlijnen² gelden echter enkel voor administratieve samenwerking tussen EU-lidstaten. Voor samenwerking met landen buiten de EU werd door de OESO en de Raad van Europa een kader opgesteld. Het WABB-Verdrag werd gesloten vóór overeenstemming werd bereikt over internationale normen voor de uitwisseling van gegevens. Het Protocol moet het WABB-Verdrag aan de overeengekomen normen aanpassen en het openstellen voor staten die geen lid zijn van de Raad van Europa of de OESO. Daarnaast bevat het nog enkele andere wijzigingen (zie *infra*, 3.).

¹ B.S. 17 oktober 2000, 34926-34937.

² Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen, *Pb. EG L 336/15*, 27 december 1977. Deze richtlijn wordt ingetrokken door Richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen en tot intrekking van Richtlijn 77/799/EEG, *Pb. EU L64/1*, 11 maart 2011; deze richtlijn moeten de EU-lidstaten vóór 1 januari 2013 omzetten in hun nationale wetgeving (artikel 29). Ook Vlaanderen moet dit nog doen, cfr. VLAAMSE REGERING, *Overzicht van de ontwikkelingen op niveau van de Europese Unie december 2011*, VR/2012/0302/MED.0043, Brussel, 3 februari 2012, 27; Richtlijn 2003/48/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling, *Pb. L 157/38*, 26 juni 2003 (de zgn. Spaarrichtlijn).

De bilaterale samenwerking inzake belastingen krijgt vorm via dubbelbelastingverdragen, protocollen voor de uitwisseling van bankinlichtingen door de aanpassing van de dubbelbelastingverdragen, administratieve samenwerkingsakkoorden, grensakkoorden en akkoorden tot beperkte uitwisseling van fiscale inlichtingen (“*tax information exchange agreements*”). De Belgische dubbelbelastingverdragen zijn gebaseerd op een model dat de OESO ontwikkelde in 1963 en 1977, en dat in 2005 aangepast werd.³ Voor een meer diepgaande bespreking van dubbelbelastingverdragen verwijst de Raad naar zijn adviezen 2012/2⁴ en 2012/3⁵.

De internationale samenwerking die resulteert uit deze verdragen kan verschillende vormen aannemen. Deze vormen zijn: (i) gegevensuitwisseling op verzoek, (ii) spontane gegevensuitwisseling (bij vermoeden van fraude ten nadele van het partnerland), (iii) automatische gegevensuitwisseling, (iv) gelijktijdige belastingcontroles en (v) zendingen naar het buitenland.⁶ Het WABB-Verdrag laat de vijf bovengenoemde vormen van samenwerking toe (zie *infra*, 3.).

3. HET WABB-VERDRAG, DE BIJLAGEN A, B EN C EN HET PROTOCOL

Het WABB-Verdrag bevat een omvattende regeling voor wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden. Het laat verschillende vormen van samenwerking toe: (i) uitwisseling op verzoek (artikel 5 WABB-Verdrag), automatische uitwisseling (artikel 6 WABB-Verdrag), (iii) spontane uitwisseling (artikel 7 WABB-Verdrag), (iv) de gelijktijdige boekenonderzoeken (artikel 8 WABB-Verdrag), en (v) de aanwezigheid van ambtenaren op elkaars grondgebied (artikel 9 WABB-Verdrag). Artikel 30 laat toe om toepassingsvoorbehouden te maken met betrekking tot soorten belastingen, invorderingsbijstand en uitreiking van documenten. Bijlage A geeft een opsomming van de bestaande belastingen waarop het WABB-Verdrag van toepassing is in België. Bijlage B bepaalt dat de minister van Financiën of zijn vertegenwoordiger de bevoegde autoriteit is voor België. Bijlage C geeft aan dat België geen definitie van het woord “onderdaan” bepaald heeft voor de toepassing van het WABB-Verdrag.

Zoals hoger aangegeven, wil het Protocol het WABB-Verdrag aanpassen aan internationaal overeengekomen normen inzake gegevensuitwisseling en het openstellen voor landen die geen lid zijn van de Raad van Europa of de OESO. Verder bevat het een wijziging inzake de verhouding met EU-wetgeving. Het WABB-Verdrag bepaalt in artikel 27, lid 2, dat EU-lidstaten altijd voorrang moeten geven aan EU-regelgeving. Het Protocol wijzigt deze bepaling zodat EU-lidstaten de bepalingen van het WABB-Verdrag kunnen toepassen als deze meer ruimte bieden voor samenwerking dan de EU-regelgeving. Ten slotte vestigt de Raad de aandacht op de vervanging van artikel 21 en in het

³ REKENHOF, *Internationale samenwerking van de Belgische belastingdiensten. Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers*, Brussel, 2011, 13.

⁴ SARI, *Advies over de ontwerpen van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk*, Advies 2012/2, 9 februari 2012.

⁵ SARI, *Briefadvies over het ontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk België en de regering van de Volksrepubliek China tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting inzake belasting naar het inkomen, en met het protocol, beide ondertekend te Brussel op 7 oktober 2009, alsook met de briefwisseling van 30 mei en 11 juli 2011*, Advies 2012/3, 9 februari 2012.

⁶ REKENHOF, o.c., 20.

bijzonder lid 4 van het nieuwe artikel 21. Dit bepaalt dat een staat geen inlichtingen mag weigeren door zich te beroepen op het bankgeheim.⁷

Het WABB-Verdrag werd door 17 landen geratificeerd, 7 andere landen hebben het reeds ondertekend, maar verkeren nog in het ratificatieproces. Het trad internationaal in werking op 1 april 1995 en voor België op 1 december 2000 (zie *infra*, 4.). Hoger vermeldde de Raad reeds dat partijen bij ratificatie een verklaring kunnen afleggen over toepassingsvoorbehouden.⁸ Het Protocol werd reeds door 12 landen geratificeerd, 19 andere landen hebben het enkel ondertekend.⁹ Het trad internationaal in werking op 1 juni 2011.

4. AANDACHTSPUNTEN VOOR VLAANDEREN

De Raad merkt op dat fiscale aangelegenheden niet tot zijn kernbevoegdheden behoren. Hij beperkt zich daarom tot enkele aandachtspunten voor Vlaanderen van eerder procedurele aard die hoofdzakelijk betrekking hebben op de intern-Belgische bevoegdheidsverdeling. Deze bevoegdheidsverdeling is complex. De regels inzake de materiële bevoegdheden van de deelstaten (bv. inzake cultuur) lopen niet gelijk met de fiscale bevoegdheden (bv. belastingvrijstelling voor films), die nog grotendeels op het federaal niveau worden uitgeoefend. Er moet tevens rekening worden gehouden met een onderscheid tussen eigenlijke en oneigenlijke gewestbelastingen.¹⁰ Er zijn belastingen die door de gewesten zelf worden geheven en gewestbelastingen die door de federale overheid ten behoeve van de deelstaten worden geheven. Indien dit laatste het geval is, is het ook aan de federale overheid om het regelgevend kader hiervoor te bepalen, weliswaar in overleg met de deelstaten, zoals de Raad van State aangeeft in zijn adviezen.¹¹

De Raad stelt vast dat de federale overheid de intern-Belgische bevoegdheidsverdeling inzake fiscaliteit niet meteen correct heeft toegepast. De memorie van toelichting vermeldt dat Vlaanderen reeds begin 1999 de dienst tot inning van de onroerende voorheffing heeft overgenomen van de federale overheid. De Raad kon niet achterhalen waarom de Raad van State in zijn advies over de instemmingswet met het WABB-Verdrag geen opmerking maakte over het mogelijke gemengde

⁷ Zie ook SARIV, *Advies over het voorontwerp van decreet houdende omzetting van Richtlijn 2010/24/EU van de Raad van 16 maart 2010 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen*, Advies 2012/4, 9 februari 2012.

⁸ Voor een overzicht van de verklaringen, zie

<http://conventions.coe.int/Treaty/Commun/ListeDeclarations.asp?NT=127&CV=1&NA=&PO=999&CN=999&VL=1&CM=9&CL=ENG>.

⁹ OECD, *Status of the Convention on mutual administrative assistance in tax matters and amending protocol* – 19 January 2012, 2012. [<http://www.oecd.org/dataoecd/8/62/49521827.pdf>]

¹⁰ Zie voor meer informatie over dit onderscheid VLAAMSE REGERING, *Memorie van toelichting van het voorontwerp van decreet houdende omzetting van Richtlijn 2010/24/EU van de Raad van 16 maart 2010 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen*, VR/2011/1312/DOC.1420-2, Brussel, 13 december 2011, 2-5.

¹¹ Dit valt af te leiden uit informatie verkregen van het Departement internationaal Vlaanderen over de bijeenkomsten van de Werkgroep Gemengde Verdragen van 24 juni 2010 en van 4 oktober 2010. De argumentatie is ook terug te vinden in adviezen van de Raad van State over dubbelbelastingverdragen, bv. Advies van de Raad van State nr. 48.058/1 van 13 april 2010 in Wetsontwerp houdende instemming met het Avenant, gedaan te Brussel op 7 juli 2009, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971, 8 februari 1999 en 12 december 2008, en houdende aanpassing van de Belgische belastingwetgeving aan sommige bepalingen van eerstgenoemd Avenant, *Parl. St. Belgische Senaat* 2010-2011, 26-36.

karakter ervan, terwijl dit nu naar aanleiding van het Protocol uit 2010 terecht wel aan de orde werd gesteld.¹² De Raad van State maakte gelijkaardige opmerkingen bij een aantal dubbelbelastingverdragen waarvoor de goedkeuringsprocedure reeds door de federale overheid was opgestart.¹³

De Vlaamse Regering geeft met de goedkeuring van het WABB-Verdrag en het Protocol aan dat ze de Vlaamse gemeenschaps- en gewestbelastingen onder de toepassing van het WABB-Verdrag en het Protocol wil laten vallen. Dit heeft gevolgen voor de reikwijdte van het WABB-Verdrag en het Protocol. Het WABB-Verdrag voorziet namelijk in artikel 30 (zie *supra*, 3.) in de mogelijkheid om in bijlage A de belastingen op te sommen waarop het Verdrag van toepassing is en om voorbehouden te formuleren. Zo werden de belasting voor aanplakking en de verkeersbelasting weggelaten. Vlaanderen zal hierover met de federale overheid moeten overleggen. Deze lijst kan namelijk op elk moment door de verdragspartijen worden aangepast. Gelet op het feit dat Vlaanderen sinds 1 januari 2011 zelf instaat voor de bepaling en inning van de verkeersbelasting en de controle erop, kan men de vraag opwerpen of deze keuze van de federale overheid om verkeersbelastingen uit te sluiten van de huidige toepassing aangewezen is. Het kan immers nuttig zijn om hiervoor ook beroep te kunnen doen op internationale afspraken over de uitwisseling van informatie met onze buurlanden, bv. voor de controle van het groot aantal Luxemburgse nummerplaten die in omloop zijn in ons land.¹⁴

Met betrekking tot een goede tenuitvoerlegging van het WABB-Verdrag en in het bijzonder bijlage B over de definitie van “bevoegde autoriteit”, acht de Raad het wenselijk de nodige afspraken te maken met de federale overheid in een nieuw te sluiten samenwerkingsakkoord over samenwerking op fiscaal vlak. In dergelijk samenwerkingsakkoord kunnen alle afspraken worden vastgelegd tussen de federale overheid en de deelstaten over de tenuitvoerlegging van het WABB-Verdrag, maar ook over het nakomen van de afspraken die worden gemaakt met andere staten in het kader van dubbelbelastingverdragen en overeenkomsten inzake de uitwisseling van inlichtingen m.b.t. belastingaangelegenheden. De Raad denkt hierbij o.m. aan afspraken over een goede duiding voor de andere verdragssluitende partijen inzake de bevoegdheidsverdeling in ons land, het overleg over de organisatie van de informatie-uitwisseling en administratieve bijstand - ook voor die belastingen waarvoor de federale overheid nog steeds de heffing organiseert. De Raad verwijst in dit verband tevens naar zijn opmerking over de “centrale autoriteit” in zijn advies 2012/4.

Ten slotte vraagt de Raad aandacht voor de implicaties voor Vlaanderen van de bepalingen inzake belastingen in het institutioneel akkoord voor de zesde staatshervorming¹⁵ en de uitvoering van de nieuwe Bijzondere Financieringswet. Enerzijds heeft de Raad niet de indruk dat Vlaanderen in de nabije toekomst nieuwe bevoegdheden inzake de heffing van belastingen zal opnemen. Anderzijds bepaalt het Vlinderakkoord: “De opdrachten van de Senaat zullen beperkt zijn en in ieder geval omvatten: [...]de procedure van de belangenconflicten en eventueel de goedkeuring van sommige gemengde verdragen met een evocatierecht van de deelstaten.” Het is onduidelijk wat het eindresultaat van deze hervorming zal zijn voor de behandeling van bepaalde soorten gemengde verdragen, zoals het onderhavige, door het Vlaams Parlement. Ook de Beleidsnota Buitenlandse

¹² Advies van de Raad van State van 10 november 1999 in Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, en met de bijlagen A, B en C, gedaan te Straatsburg op 25 januari 1988, *Parl. St. Belgische Senaat* 1999-2000, 2-267/1.

¹³ Zie SARIv, o.c., *Advies 2012/2*, 9 februari 2012.

¹⁴ X, “Belgen lopen storm voor Luxemburgse nummerplaten”, *Metro*, 23.01.2012; X, “Les Belges se ruent sur les plaques luxembourgeoises”, *Belga*, 21.01.2012.

¹⁵ E. DI RUPO, *Een efficiëntere federale staat en een grotere autonomie voor de deelstaten. Institutioneel akkoord voor de zesde staatshervorming*, Brussel, 11 oktober 2011.
[http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/home/NLdirupo.pdf]

Zaken, Buitenlandse Handel en Europese Zaken van minister Reynders¹⁶ geeft geen informatie hierover. De Raad spoort de Vlaamse Regering aan hier de nodige aandacht aan te geven.

¹⁶ Algemene beleidsnota Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Europese zaken. Deel Europees en buitenlands beleid, *Parl. St.* Belgische Kamer van volksvertegenwoordigers 2011-2012, Doc 53 1964/010, 1-14.

5. CONCLUSIE

De Raad gaat akkoord met het ontwerp van decreet houdende instemming met het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en de bijlagen A, B en C, en met het Protocol tot wijziging van het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden. Hij vraagt aan de Vlaamse Regering om nauwlettend toe te zien op een loyale toepassing van de bevoegdheidsverdeling en de nodige afspraken vast te leggen in een nieuw samenwerkingsakkoord.

Namens de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen,

Hoogachtend,

Prof. Dr. Jan Wouters
Voorzitter

Freddy Evens
Secretaris

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen

Oprichting

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) is een onafhankelijk adviesorgaan van de Vlaamse Regering. Hij adviseert de Vlaamse Regering bij de totstandkoming van haar buitenlands beleid, haar beleid inzake internationaal ondernemen, toerisme en internationale samenwerking. Hij doet dit hetzij op vraag van de Vlaamse Regering, hetzij uit eigen beweging.

Samenstelling

Leden	Plaatsvervangers
1° Voorzitter: Prof. dr. Jan Wouters (gewoon hoogleraar internationaal en Europees recht, K.U.Leuven)	
2° Anne Lybaert (zaakvoerder IRMAS)	
3° Hans De Belder (oud-diplomaat)	
4° Jean Bossuyt (hoofd strategie European Centre for Development Policy Management Maastricht)	
5° Kim Van der Borgh (docent internationaal handelsrecht en handelspolitiek, VUB)	
6° Johan Erauw (gewoon hoogleraar Universiteit Gent)	
7° Luc Vandenbroucke (Senior Executive Vice President, Barco)	
8° Rudi Hoebeek (Gedelegeerd bestuurder Hoebeek NV)	
9° Patrick De Groote (hoogleraar Universiteit Hasselt)	
10° Johan De Meester (zaakvoerder Viking Reizen)	
11° Els Dirix (ABVV)	Mehdi Koocheki (ABVV)
12° Renaat Hanssens (ACV)	Jessie Van Couwenberghe (ACV)
13° Geert Eggermont (UNIZO)	Veronique Willems (UNIZO)
14° Anneliese Daelemans (Voka-Vlaams Economisch Verbond)	Jan Van Doren (Voka-VEV)
15° Wiske Jult (11.11.11.)	Koen Detavernier (11.11.11.)
16° Gijs Justaert (Wereldsolidariteit)	Els Hertogen (Wereldsolidariteit)
17° Saskia De Block (FOS)	Tim Roosen (FOS)
18° Isabel Vertriest (Oxfam Wereldwinkels)	Lode Delbare (Trias)
19° Eve Diels (Ho.Re.Ca Vlaanderen)	Jan Van Steen (directeur Omnia)
20° Nico Moyaert (vertegenwoordiger FTI)	Peggy Verzele (CIB Vlaanderen – VIVO)

Secretariaat:

Freddy Evens (secretaris)
 Eva Haeverans (beleidsmedewerker)
 Roos Van de Cruys (beleidsmedewerker)
 Charlotte Verroens (administratief deskundige)

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.058/1
VAN 27 MAART 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 7 maart 2012 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met 1. het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en de bijlagen A, B en C, opgemaakt in Straatsburg op 25 januari 1988 en ondertekend op 7 februari 1992, en 2. het protocol tot wijziging van het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, opgemaakt in Parijs op 27 mei 2010 en ondertekend op 4 april 2011’, heeft het volgende advies gegeven:

51.058/1

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe het Vlaamse Parlement te laten instemmen met het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, gedaan te Straatsburg op 25 januari 1988, en met het Protocol tot wijziging van het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, gedaan te Parijs op 27 mei 2010.

De wijzigingen strekken onder meer tot uitbreiding van de mogelijkheid tot uitwisseling van inlichtingen betreffende belastingzaken, zodat bijvoorbeeld ook bankgegevens kunnen worden uitgewisseld.

ALGEMENE OPMERKINGEN

3. Artikel 1 van het verdrag omschrijft het personeel toepassingsgebied. Uit artikel 1, paragraaf 3, volgt dat bijstand wordt verleend ongeacht of de betrokkene een inwoner of onderdaan van een Partij of van een andere Staat is. De belastingen waarop het verdrag van toepassing is, zijn breed omschreven in artikel 2, paragraaf 1.

Wat meer specifiek de uitwisseling van inlichtingen betreft, luidt het nieuwe artikel 4, paragraaf 1, van het verdrag (artikel II van het Protocol):

“Les Parties échangent (...) les renseignements vraisemblablement pertinents pour l’administration ou l’application de leurs législations internes relatives aux impôts visés par la présente Convention.”

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

51.058/1

De verdragsluitende staten dienen deze inlichtingen te verstrekken zelfs wanneer ze deze niet nodig hebben voor hun eigen fiscale doeleinden, en ze dienen daarbij de middelen te gebruiken waarover zij beschikken, zoals blijkt uit het nieuwe artikel 21, paragraaf 3 (artikel V van het Protocol).

Gelet daarop rijst de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een bevoegde autoriteit van een Partij bij het verdrag.

Uit artikel 3, paragraaf 1, d), van het verdrag en bijlage B bij het verdrag volgt dat in België onder “bevoegde autoriteit” wordt verstaan: “[d]e Minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger”. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, is de bevoegdheid daarmee niet exclusief aan de federale minister van Financiën (of zijn bevoegde vertegenwoordiger) toegewezen, maar kan het ook om een deelstatelijke minister van Financiën gaan.

Daarom verdient het aanbeveling om op het intern-Belgische vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van andere partijen bij het verdrag weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State beveelt dan ook aan daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ te sluiten.²

4. De vraag rijst of de nieuwe regeling inzake het uitwisselen van inlichtingen tot administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en tot dwanguitvoering kan leiden wanneer geweigerd wordt mede te werken aan onderzoeksverrichtingen.

De gemachtigde heeft in dit verband volgende toelichting verstrekt:

“In het instemmingsdecreet zijn inderdaad geen bepalingen opgenomen ivm de strafrechtelijke of administratiefrechtelijke beteugeling ingeval van niet-naleving. Dit stemt overeen met de bedoeling van de Vlaamse Regering.

² Vergelijk met artikel 1*bis* van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, en het samenwerkingsakkoord van 7 december 2001 ‘tussen de Federale Staat en de Gewesten betreffende de uitwisseling van informatie in het kader van de uitoefening van hun fiscale bevoegdheden en betreffende de overlegprocedures inzake technische uitvoerbaarheid van door de Gewesten voorgenen wijzigingen aan de gewestelijke belastingen en inzake de technische uitvoerbaarheid van de invoering door de Gewesten van algemene belastingverminderingen of -vermeerderingen van de verschuldigde personenbelasting’.

51.058/1

Navraag leert ons dat ook op federaal niveau geen strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de goedkeuringswetten. De reden hiervoor is dat de belastingsadministratie voor het bekomen van de nodige informatie in principe gebruik maakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien (cf. Wetboek Ink. Bel 1992 – Hoofdstuk III - Onderzoek en Controle, opgenomen in Titel VII - Vestiging en Invordering van de Belastingen). Dit betekent dat bij gebrekkige of niet-medewerking de administratie kan terugvallen op de strafrechtelijke en administratieve sancties die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen terzake. (cf. Wetboek Ink. Bel 1992 - Hoofdstuk X strafbepalingen, opgenomen in Titel VII - Vestiging en Invordering van de Belastingen ALSOOK in het Strafwetboek (art. 220-224 SW).

Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing, die ook door het WIB 92 wordt geregeld.

Voor de eigenlijke gewestbelastingen (bvb. leegstand), worden in het decreet zelf al enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet geregeld zijn worden de regels van het WIB 92 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die we zelf al innen (VKB & BIV) opgenomen in het WIGB, wordt in artikel 2 WIGB een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 92 van toepassing verklaard.”

In adviezen aan de federale regering over wetsontwerpen houdende instemming met wijzigingen aan dubbelbelastingverdragen heeft de Raad van State twijfels geuit over het feit of de gemene procedure kan worden toegepast bij een verzoek om inlichtingen op grond van die verdragen.³ Als gevolg daarvan is bij wet van 14 april 2011 met ingang van 1 juli 2011 in artikel 322 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92) een vierde paragraaf toegevoegd, die een regeling bevat voor inlichtingen die worden gevraagd door een buitenlandse staat.⁴

Die regeling in een federale wettekst geldt evenwel niet voor de belastingen waarnaar de gemachtigde verwijst. Artikel 322 WIB 92, zoals dat artikel geldt voor de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest, bevat die regeling niet. Ook voor de andere gewestelijke belastingen waarvoor het gewest zelf de dienst verzekert, geldt de regeling niet, al

³ Zie bijv. adv.RvS 47.935/VR van 20 april 2010 over een voorontwerp van wet ‘houdende instemming met het Protocol, gedaan te Berlijn op 23 juni 2009, tot wijziging van het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, en houdende aanpassing van de Belgische belastingwetgeving aan sommige bepalingen van eerstgenoemd Protocol’, *Parl.St.* Senaat, nr. 5-963/1, 36-38.

⁴ Aanvankelijk was het de bedoeling om artikel 318 WIB 92 aan te passen (*Parl.St.* Kamer, nr. 53-1208/001, 36-46), maar uiteindelijk zijn de wijzigingen ingeschreven in artikel 322 WIB 92 (*Parl.St.* Kamer, nr. 53-1208/012, 22 e.v.).

51.058/1

was het maar omdat in artikel 2 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (hierna: WIGB) geen melding wordt gemaakt van artikel 322 WIB 92.⁵ Voor de leegstandsbelasting maakt artikel 33 van het decreet van 19 april 1995 ‘houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten’ een reeks regels inzake de onroerende voorheffing zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest (o.m. invorderings- en vestigingsregels) van toepassing op de heffing.

De vraag of het ontwerp niet moet worden aangevuld met een algemene regeling om de meewerkplicht afdwingbaar te maken ingeval het gaat om een verzoek om inlichtingen op basis van het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, is dus pertinent.

⁵ Bovendien gaat het voor de betrokken belastingen (verkeersbelasting op de autovoertuigen en belasting op inverterstelling) om het WIB 92 zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest voor de onroerende voorheffing (artikel 2, laatste lid WIGB).

51.058/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	L. DENYS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw A. SOMERS, auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES

M. VAN DAMME

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en de bijlagen A, B en C, opgemaakt in Straatsburg op 25 januari 1988 en ondertekend op 7 februari 1992, zullen volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Het protocol tot wijziging van het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, opgemaakt in Parijs op 27 mei 2010 en ondertekend op 4 april 2011, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 11 mei 2012.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

BIJLAGEN

VERTALING**VERDRAG****Inzake wederzijdse administratieve bijstand
in fiscale aangelegenheden****PREAMBULE**

De lidstaten van de Raad van Europa en de lidstaten van de Organisatie voor economische samenwerking en ontwikkeling (OESO) die dit Verdrag hebben ondertekend,

Overwegend dat de ontwikkeling van het internationale verkeer van personen, kapitaal, goederen en diensten hoewel deze op zich zeer gunstig is de mogelijkheden tot het ontgaan van belasting en belastingontduiking heeft vergroot, en derhalve toenemende samenwerking tussen de belastingautoriteiten vereist;

Verheugd over de verschillende inspanningen die de laatste jaren zijn verricht, bilateraal dan wel multilateraal, om het ontgaan van belasting en belastingontduiking op internationaal niveau tegen te gaan;

Overwegend dat een gezamenlijke inspanning van de Staten nodig is ter bevordering van alle vormen van administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, voor belastingen van iedere soort, terwijl tegelijkertijd passende bescherming van de rechten van belastingsplichtigen wordt verzekerd;

Erkennend dat internationale samenwerking een belangrijke rol kan spelen bij het vergemakkelijken van de juiste vaststelling van de belastingverplichtingen en bij het helpen van de belastingplichtige opdat diens rechten worden geëerbiedigd;

Overwegend dat de fundamentele beginselen, waardoor iedere persoon bij de vaststelling van zijn rechten en verplichtingen aanspraak kan maken op een behoorlijke wettelijke procedure, dienen te worden erkend als van toepassing op fiscale aangelegenheden in alle Staten, en dat de Staten ernaar dienen te streven de legitieme belangen van de belastingsplichtige te beschermen, door hem met name passende bescherming te bieden tegen discriminatie en dubbele belasting;

Er derhalve van overtuigd dat Staten geen maatregelen dienen uit te voeren of inlichtingen dienen te verstrekken tenzij dit in overeenstemming is met hun nationale wetgeving en praktijk, gelet op de noodzaak van het beschermen van de vertrouwelijkheid van inlichtingen, en rekening houdend met internationale akten ter bescherming van de privacy en de stromen van persoonlijke gegevens;

Geleid door de wens een verdrag te sluiten inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden,

Zijn het volgende overeengekomen :

HOOFDSTUK I

Werkingssfeer van het Verdrag

Artikel 1

Doel van het Verdrag en personen op wie het van toepassing is

1. De Partijen verlenen elkaar, behoudens de bepalingen van Hoofdstuk IV, administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden. Deze bijstand kan, indien van toepassing, door rechterlijke instanties genomen maatregelen omvatten.

2. Deze administratieve bijstand omvat :

a) uitwisseling van inlichtingen, met inbegrip van gelijktijdige belastingcontrole en deelname aan belastingcontroles in het buitenland;

b) bijstand bij invordering met inbegrip van conservatoire maatregelen; en

c) betekening van documenten.

3. Een Partij verleent administratieve bijstand ongeacht of de betrokkene een inwoner of onderdaan van een Partij of van een andere Staat is.

Artikel 2

Belastingen waarop het Verdrag van toepassing is

1. Dit Verdrag is van toepassing op :

a) de volgende belastingen :

i. belastingen naar het inkomen of naar de winst,

ii. belastingen naar vermogenswinst die afzonderlijk van de belasting naar het inkomen of naar de winst worden geheven,

iii. belastingen naar het nettovermogen die worden geheven ten behoeve van een Partij; en

b) de volgende belastingen :

i. belastingen naar het inkomen, naar de winst, naar vermogenswinst of naar het nettovermogen die worden geheven ten behoeve van staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen van een Partij,

ii. verplichte premies of bijdragen voor de sociale zekerheid, te betalen aan de centrale overheid of aan publiekrechtelijke instellingen voor sociale zekerheid, en

iii. andere categorieën belastingen, behalve douanerechten, die worden geheven ten behoeve van een Partij, te weten :

- A. successie- en schenkingsrechten,
- B. belastingen op onroerend goed,
- C. algemene belastingen op goederen en diensten, zoals belastingen over de toegevoegde waarde of omzetbelasting,
- D. specifieke belastingen op goederen en diensten, zoals accijnzen,
- E. belastingen op het gebruik of het bezit van motorrijtuigen,
- F. belastingen op het gebruik of het bezit van roerende goederen andere dan motorrijtuigen,
- G. alle andere belastingen.

iv. belastingen in de hierboven onder (iii) genoemde categorieën die worden geheven ten behoeve van staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen van een Partij.

2. De bestaande belastingen waarop het Verdrag van toepassing is, zijn in Bijlage A opgesomd volgens de in het eerste lid genoemde categorieën.

3. De Partijen stellen de secretaris-generaal van de Raad van Europa of de secretaris-generaal van de OESO (hierna te noemen de « Depositariissen ») in kennis van iedere wijziging die dient te worden aangebracht in Bijlage A als gevolg van een aanpassing van de in het tweede lid bedoelde lijst. Een zodanige wijziging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van ontvangst van een desbetreffende kennisgeving door de Depositaris.

4. Dit Verdrag is ook van toepassing op alle gelijke of in wezen gelijksoortige belastingen, vanaf de datum waarop zij zijn ingevoerd, die in een Partij na de inwerkingtreding van het Verdrag ten aanzien van die Partij worden geheven naast op in plaats van de in Bijlage A opgesomde bestaande belastingen. In dat geval stelt de betrokken Partij één van de Depositariissen ervan in kennis dat de belasting in kwestie is ingevoerd.

HOOFDSTUK II

Algemene bepalingen

Artikel 3

Begripsbepalingen

1. Voor de toepassing van dit Verdrag, tenzij het zinsverband anders vereist :

a) betekenen de uitdrukkingen « verzoekende Staat » en « aangezochte Staat » : respectievelijk een Partij die verzoekt om administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en een Partij die een verzoek om verlening van zodanige bijstand ontvangt;

b) betekent de uitdrukking « belasting » : iedere belasting of iedere premie of bijdrage voor de sociale zekerheid waarop het Verdrag van toepassing is ingevolge artikel 2;

c) betekent de uitdrukking « belastingvordering » : elk bedrag aan belasting evenals de interest, administratieve boeten en kosten van invordering met betrekking tot die belasting, die zijn verschuldigd en nog niet zijn betaald;

d) betekent de uitdrukking « bevoegde autoriteit »: de in Bijlage B opgesomde personen en autoriteiten;

e) betekent de uitdrukking « onderdanen », met betrekking tot een Partij :

i. alle personen die de nationaliteit van die Partij bezitten, en

ii. alle rechtspersonen, vennootschappen, verenigingen en andere eenheden die hun rechtspositie als zodanig ontleen aan de wetgeving die in die Partij van kracht is.

Voor iedere partij die met dat doel een verklaring heeft afgelegd, krijgen de hierboven gebruikte uitdrukkingen de betekenis zoals omschreven in bijlage C.

2. Voor de toepassing van het Verdrag door een Partij heeft, tenzij het zinsverband anders vereist, elke niet erin omschreven uitdrukking de betekenis welke die uitdrukking heeft volgens de wetgeving van die Partij met betrekking tot de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is.

3. De Partijen stellen één van de Depositariissen in kennis van iedere wijziging die dient te worden aangebracht in de Bijlagen B en C. Een zodanige wijziging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van ontvangst van een zodanige kennisgeving door de desbetreffende Depositaris.

HOOFDSTUK III

Vormen van bijstand

Deel I

Uitwisseling van inlichtingen

Artikel 4

Algemene bepaling

1. De Partijen wisselen alle inlichtingen uit, met name zoals voorzien in dit Deel, van te voorzien is dat zij van belang zijn voor :

a) de heffing en inning van belasting, de invordering van belastingvorderingen en de daarop betrekking hebbende uitvoeringsmiddelen, en

b) administratiefrechtelijke vervolging of het initiëren van strafrechtelijke vervolging.

Inlichtingen waarvan het niet waarschijnlijk is dat zij van belang zijn voor deze doeleinden worden niet uitgewisseld krachtens dit Verdrag.

2. Een Partij kan de krachtens dit Verdrag verkregen inlichtingen slechts als bewijsmateriaal voor een strafrechter gebruiken indien hiertoe vooraf toestemming is verleend door de Partij die de inlichtingen heeft verstrekt. Twee of meer Partijen kunnen echter overeenkomen af te zien van de voorwaarde van voorafgaande toestemming.

3. Door middel van een verklaring aan één van de Depositariissen kan iedere Partij erop wijzen dat, in overeenstemming met haar interne wetgeving, haar autoriteiten een inwoner of onderdaan van die Partij op de hoogte kunnen brengen vooraleer zij de inlichtingen betreffende deze persoon, in overeenstemming met de artikelen 5 en 7, verstrekken.

Artikel 5

Uitwisseling van inlichtingen op verzoek

1. Op verzoek van de verzoekende Staat verstrekt de aangezochte Staat aan de verzoekende Staat alle in artikel 4 bedoelde inlichtingen die betrekking hebben op bepaalde personen of transacties.

2. Indien de inlichtingen die voorhanden zijn in de belastingdossiers van de aangezochte Staat niet voldoende zijn om deze in staat te stellen aan het verzoek om inlichtingen te voldoen, neemt die Staat alle passende maatregelen om de verzoekende Staat de gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Artikel 6

Automatische uitwisseling van inlichtingen

Ten aanzien van categorieën van gevallen en in overeenstemming met procedures die zij in onderlinge overeenstemming vaststellen, wisselen twee of meer Partijen automatisch de in artikel 4 bedoelde inlichtingen uit.

Artikel 7

Spontane uitwisseling van inlichtingen

1. Een partij deelt, zonder voorafgaand verzoek, inlichtingen waarvan zij kennis draagt mee aan een andere Partij, in de volgende situaties :

a) de eerstbedoelde Partij heeft redenen om te vermoeden dat in de andere Partij een abnormale vrijstelling of vermindering van belasting bestaat;

b) een belastingplichtige verkrijgt een belastingvermindering of een vrijstelling van belasting in de eerstbedoelde Partij die voor hem een verhoging van belasting of belastingheffing zou moeten meebrengen in de andere Partij;

c) transacties tussen een belastingplichtige in de ene Partij en een belastingplichtige in de andere Partij worden over één of meer andere landen geleid op zodanige wijze dat hieruit een belastingbesparing kan voortvloeien in één van beide of in beide Partijen;

d) een Partij heeft redenen om te vermoeden dat belastingbesparing kan ontstaan door kunstmatige winstverschuivingen binnen groepen van ondernemingen;

e) inlichtingen, verstrekt aan een Partij door een andere Partij, hebben het mogelijk gemaakt dat inlichtingen worden verkregen die van nut kunnen zijn bij het vaststellen van de belastingschuld in de laatstbedoelde Partij.

2. Elke Partij neemt de maatregelen en legt de procedures ten uitvoer die noodzakelijk zijn om te verzekeren dat de in het eerste lid beschreven inlichtingen beschikbaar worden gesteld om aan een andere Partij te worden toegezonden.

Artikel 8

Gelijktijdige belastingcontroles

1. Op verzoek van één van hen plegen twee of meer Partijen onderling overleg ten einde te bepalen welke gevallen worden onderworpen aan gelijktijdige belastingcontroles en de daartoe te volgen procedures vast te leggen. Elke betrokken Partij beslist per geval of zij al dan niet deelneemt aan een gelijktijdige belastingcontrole.

2. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een gelijktijdige belastingcontrole verstaan een regeling tussen twee of meer Partijen om gelijktijdig, elke Partij op haar eigen grondgebied, de fiscale toestand van een persoon of personen te onderzoeken waarbij zij een gemeenschappelijk belang of verwante belangen hebben, ten einde alle van belang zijnde inlichtingen die zij aldus verkrijgen, uit te wisselen.

Artikel 9

Belastingcontroles in het buitenland

1. Op verzoek van de bevoegde autoriteit van de verzoekende Staat kan de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteit van de verzoekende Staat toestaan aanwezig te zijn bij het voor die Staat van belang zijnde gedeelte van een belastingcontrole in de aangezochte Staat.

2. Indien het verzoek wordt ingewilligd, stelt de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat de bevoegde autoriteit van de verzoekende Staat zo spoedig mogelijk in kennis van het tijdstip en de plaats van de controle, de autoriteit of de ambtenaar die is aangewezen om de controle te verrichten, evenals van de te volgen procedures en de voorwaarden gesteld door de aangezochte Staat voor het verrichten van de controle. Alle beslissingen met betrekking tot het verrichten van de belastingcontrole worden genomen door de aangezochte Staat.

3. Een Partij kan de Depositariissen haar voornemen meedelen om verzoeken zoals bedoeld in het eerste lid, in de regel niet te aanvaarden. Een zodanige verklaring kan te allen tijde worden afgelegd of ingetrokken.

Artikel 10

Tegenstrijdige inlichtingen

Indien een Partij van een andere Partij inlichtingen over de fiscale toestand van een persoon ontvangt die klaarblijkelijk in strijd zijn met inlichtingen waarover zij beschikt, deelt zij dit mede aan de Partij die de inlichtingen heeft verstrekt.

Deel II

Invorderingsbijstand

Artikel 11

De invordering van belastingvorderingen

1. Op verzoek van de verzoekende Staat onderneemt de aangezochte Staat, onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 14 en 15, de nodige stappen om de belastingvordering van de eerstbedoelde Staat in te vorderen alsof het zijn eigen belastingvorderingen betrof.

2. De bepalingen van het eerste lid zijn slechts van toepassing op de belastingvorderingen die in de verzoekende Staat het onderwerp uitmaken van een uitvoerbare titel en, tenzij anders overeengekomen tussen de betrokken Partijen, niet worden betwist.

Indien de vordering echter een persoon betreft die geen inwoner van de verzoekende Staat is, is het eerste lid slechts van toepassing indien de vordering niet langer kan worden betwist, tenzij anders overeengekomen tussen de betrokken Partijen.

3. De verplichting om bijstand te verlenen bij het invorderen van de belastingvorderingen betreffende een overledene of zijn nalatenschap is beperkt tot de waarde van de nalatenschap of van de goederen verkregen door iedere begunstigde van de nalatenschap, naargelang de belastingvordering dient te worden ingevorderd uit de nalatenschap of bij de erfgenamen.

Artikel 12

Conservatoire maatregelen

Op verzoek van de verzoekende Staat neemt de aangezochte Staat, met het oog op de invordering van een belastingbedrag, conservatoire maatregelen zelfs indien de vordering wordt betwist of nog geen onderwerp uitmaakt van een uitvoerbare titel.

Artikel 13

Documenten waarvan het verzoek vergezeld gaat

1. Het verzoek om administratieve bijstand krachtens dit Deel gaat vergezeld van :

a) een verklaring dat de belastingvordering een belasting betreft waarop dit Verdrag van toepassing is en onder voorbehoud van artikel 11, tweede lid, zij geen voorwerp uitmaakt van een betwisting met betrekking tot de invordering;

b) een officieel afschrift van de uitvoerbare titels, en

c) ieder ander document dat vereist is voor invordering of conservatoire maatregelen.

2. De uitvoerbare titel in de verzoekende Staat wordt, indien passend en in overeenstemming met de in de aangezochte Staat van kracht zijnde bepalingen, zo spoedig mogelijk na de datum van ontvangst van het verzoek om bijstand aanvaard, erkend of aangevuld, dan wel vervangen door een uitvoerbare titel in de aangezochte Staat.

Artikel 14

Termijnen

1. Vragen betreffende de verjaringstermijn inzake invordering vallen onder de wetgeving van de verzoekende Staat. Het verzoek om bijstand geeft bijzonderheden aangaande deze verjaringstermijn.

2. De daden van invordering die ten gevolge van een vraag om bijstand door de aangezochte Staat zijn gesteld, en overeenkomstig de wetgeving van die Staat de schorsing of stuiting van de verjaringstermijn tot gevolg zouden hebben, hebben dezelfde uitwerking met betrekking tot de wetgeving van de verzoekende Staat. De aangezochte Staat stelt de verzoekende Staat in kennis van de daartoe genomen maatregelen.

3. De aangezochte Staat is in geen enkel geval verplicht te voldoen aan een verzoek om bijstand dat wordt ingediend na het verstrijken van een periode van 15 jaar vanaf de datum van de uitvoerbare titel.

Artikel 15

Voorrechten

De belastingvordering waarvoor een invorderingsbijstand wordt verleend, geniet in de aangezochte staat geen enkel voorrecht dat in deze Staat speciaal verbonden is aan belastingvorderingen, zelfs indien de toegepaste invorderingsprocedure deze is die van toepassing is met betrekking tot zijn eigen belastingvorderingen.

Artikel 16

Uitstel van betaling

De aangezochte Staat kan uitstel van betaling of betaling in termijnen toestaan indien zijn wetgeving of zijn administratieve praktijk dit toestaat in soortgelijke omstandigheden, echter niet zonder de verzoekende Staat hiervan eerst mededeling te doen.

Deel III

Betekening van documenten

Artikel 17

Betekening van documenten

1. Op verzoek van de verzoekende Staat betekent de aangezochte Staat documenten aan de geadresseerde, met inbegrip van documenten betreffende rechterlijke beslissingen, die

afkomstig zijn van de verzoekende Staat en verband houden met een belasting waarop dit Verdrag van toepassing is.

2. De aangezochte Staat betekent documenten :

a) volgens een door zijn nationale wetgeving voorgeschreven methode voor betekening van documenten van in wezen soortgelijke aard;

b) voor zover mogelijk, volgens een bepaalde door de verzoekende Staat verzochte methode of volgens een krachtens zijn eigen wetgeving bestaande methode die de verzochte methode het dichtst benadert.

3. Een Partij kan documenten rechtstreeks per post betekenen aan een persoon die zich op het grondgebied van een andere Partij bevindt.

4. Geen enkele bepaling van dit Verdrag mag zodanig worden uitgelegd dat deze de betekening van documenten door een Partij in overeenstemming met haar wetgeving ongeldig maakt.

5. Wanneer een document wordt betekend in overeenstemming met dit artikel, behoeft het niet vergezeld te gaan van een vertaling. Indien echter met zekerheid is vastgesteld dat de geadresseerde de taal van het document niet begrijpt, treft de aangezochte Staat regelingen om het te doen vertalen of samenvatten in zijn officiële taal of één van zijn officiële talen. Een andere mogelijkheid is dat de aangezochte Staat de verzoekende Staat vraagt het document te doen vertalen in of vergezeld te doen gaan van een samenvatting in één van de officiële talen van de aangezochte Staat, de Raad van Europa of de OESO.

HOOFDSTUK IV

Bepalingen betreffende alle vormen van bijstand

Artikel 18

Inlichtingen die dienen te worden verstrekt door de verzoekende Staat

1. Een verzoek om bijstand preciseert voorzover dat nodig is :

a) de autoriteit of instantie waarvan het door de bevoegde autoriteit ingediende verzoek afkomstig is;

b) de naam, het adres en overige bijzonderheden die bijdragen aan de identificatie van de persoon op wie het verzoek betrekking heeft;

c) in geval van een verzoek om inlichtingen, de vorm waarin de verzoekende Staat de inlichtingen bij voorkeur wenst te ontvangen;

d) in geval van een verzoek om bijstand met het oog op invordering of conservatoire maatregelen, de aard van de belastingvordering, de bestanddelen van de belastingvordering en de activa waarop de belastingvordering kan worden verhaald;

e) in geval van een verzoek om betekening van documenten, de aard en het onderwerp van het het te betekenen document;

f) of het verzoek in overeenstemming is met de wetgeving en de administratieve praktijk van de verzoekende Staat en of het verzoek gerechtvaardigd is gezien de vereisten van artikel 19.

2. Zodra de verzoekende Staat andere inlichtingen verkrijgt die verband houden met het verzoek om bijstand, zendt de verzoekende Staat deze aan de aangezochte Staat.

Artikel 19

De mogelijkheid een verzoek af te wijzen

De aangezochte Staat is niet verplicht een verzoek in te willigen indien de verzoekende Staat niet alle op zijn eigen grondgebied beschikbare middelen heeft aangewend, tenzij aanwending van die middelen zou leiden tot onevenredige moeilijkheden.

Artikel 20

Antwoord op het verzoek om bijstand

1. Indien het verzoek om bijstand wordt ingewilligd, doet de aangezochte Staat de verzoekende Staat zo spoedig mogelijk mededeling van de genomen maatregelen en van het resultaat van de bijstand.

2. Indien het verzoek wordt afgewezen, doet de aangezochte Staat de verzoekende Staat zo spoedig mogelijk mededeling van deze beslissing en de reden daarvan.

3. Indien de verzoekende Staat ten aanzien van een verzoek om inlichtingen heeft aangegeven in welke vorm hij de inlichtingen wenst te ontvangen, en indien de aangezochte Staat in staat is hieraan te voldoen, verstrekt de aangezochte Staat de inlichtingen in de gevraagde vorm.

Artikel 21

Bescherming van personen en grenzen aan de verplichting tot het verlenen van bijstand

1. Geen enkele bepaling van dit Verdrag tast de rechten en waarborgen aan die personen hebben volgens de wetgeving of de administratieve praktijk van de aangezochte Staat.

2. Behalve in het geval van artikel 14 kunnen de bepalingen van dit Verdrag niet zodanig worden uitgelegd dat zij de aangezochte Staat de verplichting opleggen :

a) maatregelen te nemen die afwijken van zijn eigen wetgeving of administratieve praktijk of van de wetgeving of de administratieve praktijk van de verzoekende Staat;

b) maatregelen te nemen die hij strijdig acht met de openbare orde of met zijn wezenlijke belangen;

- c) inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens zijn eigen wetgeving of administratieve praktijk of krachtens de wetgeving of administratieve praktijk van de verzoekende Staat;
- d) inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een fabrieks- of handelswerkwijze zouden onthullen, of inlichtingen waarvan het verstrekken in strijd zou zijn met de openbare orde of met zijn wezenlijke belangen;
- e) administratieve bijstand te verlenen indien en voor zover hij de belastingheffing in de verzoekende Staat in strijd acht met algemeen aanvaarde beginselen van belastingheffing of met de bepalingen van een overeenkomst tot vermijding van dubbele belasting of van enige andere overeenkomst die de aangezochte Staat heeft gesloten met de verzoekende Staat;
- f) bijstand te verlenen indien de toepassing van dit Verdrag zou leiden tot discriminatie van een onderdaan van de aangezochte Staat ten opzichte van de onderdanen van de verzoekende Staat in dezelfde omstandigheden.

Artikel 22

Geheimhouding

1. Alle door een Partij krachtens dit Verdrag verkregen inlichtingen worden op dezelfde wijze geheim gehouden als inlichtingen die krachtens de nationale wetgeving van die Partij zijn verkregen, of krachtens de voorwaarden inzake geheimhouding die van toepassing zijn in de Partij die de inlichtingen heeft verstrekt, indien die voorwaarden meer beperkend zijn.
2. Zodanige gegevens worden in ieder geval slechts ter kennis gebracht van personen of autoriteiten (met inbegrip van rechterlijke instanties en bestuurlijke instanties of lichamen) die betrokken zijn bij de vestiging, de heffing of invordering van belastingen van die Partij, of bij de tenuitvoerlegging, of de vervolging ter zake van of de beslissing in beroepszaken met betrekking tot belastingen van die Partij. Alleen de bovenbedoelde personen of autoriteiten mogen van die inlichtingen gebruik maken en dan slechts voor die doeleinden. Zij mogen van deze inlichtingen, niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid, melding maken in openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen aangaande die belastingen, onder voorbehoud van de vooraf gaande toestemming van de bevoegde autoriteit van de Partij die de inlichtingen heeft verstrekt; twee of meer Partijen kunnen echter onderling overeenkomen af te zien van de voorwaarde van voorafgaande toestemming.
3. Indien een Partij een voorbehoud heeft gemaakt als bedoeld in artikel 30, eerste lid, letter a, kan geen enkele andere Partij die inlichtingen van die Partij verkrijgt, gebruik maken van deze inlichtingen ten aanzien van een belasting opgenomen in een categorie waarop het voorbehoud van toepassing is. Zelfs de Partij die het voorbehoud heeft geformuleerd kan geen gebruik maken van de krachtens dit Verdrag verkregen inlichtingen ten aanzien van een belasting opgenomen in een categorie waarop het voorbehoud van toepassing is.
4. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste, tweede en derde lid kunnen inlichtingen die een Partij heeft ontvangen, gebruikt worden voor andere doeleinden, indien die inlichtingen voor die andere doeleinden kunnen worden gebruikt krachtens de wetgeving van de Partij die de inlichtingen heeft verstrekt en indien de bevoegde autoriteit van die Partij toestemming voor dat gebruik verleent. De inlichtingen door een Partij aan een andere Partij verstrekt

kunnen door de laatstbedoelde worden doorgegeven aan een derde Partij, mits de voorafgaande toestemming van de bevoegde autoriteit van de eerstbedoelde Partij.

Artikel 23

Rechtsgedingen

1. Rechtsgedingen betreffende door de aangezochte Staat krachtens dit Verdrag genomen maatregelen worden slechts aanhangig gemaakt bij de daartoe bevoegde instantie van die Staat.
 2. Rechtsgedingen betreffende door de verzoekende Staat krachtens dit Verdrag genomen maatregelen, met name die welke, op het vlak van invordering, het bestaan of het bedrag van de belastingvordering, of de uitvoerbare titel betreffen, worden slechts aanhangig gemaakt bij de daartoe bevoegde instantie van die Staat. Indien zodanige rechtsgedingen aanhangig worden gemaakt, doet de verzoekende Staat de aangezochte Staat daarvan mededeling en deze schorst de procedure in afwachting van de beslissing van die instantie. De aangezochte Staat neemt echter, indien daarom wordt verzocht door de verzoekende Staat, conservatoire maatregelen om de invordering van de belastingvordering te waarborgen.
- Ook betrokkenen kunnen de aangezochte Staat mededeling doen van zodanige rechtsgedingen; na ontvangst van een zodanige mededeling pleegt de aangezochte Staat, indien nodig, met de verzoekende Staat overleg over de aangelegenheid.
3. Zodra een definitieve beslissing in het rechtsgeding is gegeven, stelt de aangezochte Staat of de verzoekende Staat, al naar gelang, de andere Staat in kennis van de beslissing en van de gevolgen daarvan voor het verzoek om bijstand.

HOOFDSTUK V

Bijzondere bepalingen

Artikel 24

Tenuitvoerlegging van het Verdrag

1. De Partijen stellen zich met elkaar in verbinding voor de tenuitvoerlegging van dit Verdrag door tussenkomst van hun onderscheiden bevoegde autoriteiten; deze kunnen zich rechtstreeks met elkaar in verbinding stellen en kunnen ondergeschikte autoriteiten machtigen namens hen op te treden. De bevoegde autoriteiten van twee of meer Partijen kunnen onderling overeenstemming bereiken over de wijze van toepassing van het Verdrag tussen hen.
2. Indien de aangezochte Staat van mening is dat de toepassing van dit Verdrag in een bepaald geval ernstige en onwenselijke gevolgen zou hebben, raadplegen de bevoegde autoriteiten van de aangezochte en van de verzoekende Staat elkaar en trachten zij de situatie in onderling overleg op te lossen.
3. Een coördinerend lichaam, samengesteld uit vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteiten van de Partijen, ziet toe op de tenuitvoerlegging van de verdragsbepalingen en het

functioneren van dit Verdrag, onder auspiciën van de OESO. Hiertoe beveelt het coördinerend lichaam iedere maatregel aan die kan bijdragen tot de verwezenlijking van de algemene doeleinden van het Verdrag. In het bijzonder treedt het op als forum voor het bestuderen van nieuwe methoden en procedures om de internationale samenwerking in fiscale aangelegenheden te vergroten, en het kan, indien nodig, herzieningen van of wijzigingen aan het Verdrag aanbevelen. Staten die het Verdrag hebben ondertekend maar nog niet bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd, hebben het recht als waarnemer vertegenwoordigd te zijn bij de vergaderingen van het coördinerend lichaam.

4. Een Partij kan het coördinerend lichaam vragen adviezen te geven over de interpretatie van de bepalingen van het Verdrag.

5. Indien zich moeilijkheden of twijfels voordoen tussen twee of meer Partijen aangaande de tenuitvoerlegging en interpretatie van het Verdrag, trachten de bevoegde autoriteiten van die Partijen de aangelegenheid in onderling overleg op te lossen. De bereikte oplossing wordt medegedeeld aan het coördinerend lichaam.

6. De Secretaris-Generaal van de OESO doet de Partijen en de Ondertekenende Staten die het Verdrag nog niet hebben bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd, mededeling van de adviezen die door het coördinerend lichaam zijn gegeven overeenkomstig de bepalingen van het vierde lid hierboven en van de akkoorden die krachtens het vijfde lid hierboven, door onderlinge overeenstemming zijn bereikt.

Artikel 25

Talen

Verzoeken om bijstand en antwoorden daarop worden gesteld in één van de officiële talen van de OESO en van de Raad van Europa of in iedere andere taal waarover de betrokken Verdragsluitende Staten bilateraal overeenstemming hebben bereikt.

Artikel 26

Kosten

Tenzij door de Partijen bilateraal anders overeengekomen :

a) worden gewone kosten, gemaakt in verband met het verlenen van bijstand, gedragen door de aangezochte Staat;

b) worden buitengewone kosten, gemaakt in verband met het verlenen van bijstand, gedragen door de verzoekende Staat.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 27

Andere internationale overeenkomsten of regelingen

1. De mogelijkheden van bijstand voorzien in dit Verdrag scheppen geen beperking voor en worden evenmin beperkt door mogelijkheden vervat in bestaande of toekomstige internationale overeenkomsten of andere regelingen tussen de betrokken Partijen of in andere akten die verband houden met samenwerking in fiscale aangelegenheden.
2. Niettegenstaande de bepalingen van dit Verdrag passen Partijen die lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap in hun onderlinge betrekkingen de gemeenschappelijke regels toe die van kracht zijn binnen die Gemeenschap.

Artikel 28

Ondertekening en inwerkingtreding van het Verdrag

1. Dit Verdrag staat ter ondertekening open voor de lidstaten van de Raad van Europa en de lidstaten van de OESO. Het dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. Akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden neergelegd bij één van de Depositariissen.
2. Dit Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op een tijdvak van drie maanden na de datum waarop vijf Staten hun instemming door dit Verdrag te worden gebonden tot uitdrukking hebben gebracht overeenkomstig de bepalingen van het eerste lid.
3. Ten aanzien van iedere lidstaat van de Raad van Europa of iedere lidstaat van de OESO die later zijn instemming door dit Verdrag te worden gebonden tot uitdrukking brengt, treedt het Verdrag in werking op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van neerlegging van de akte van bekrachtiging, aanvaarding of goed keuring.

Artikel 29

Territoriale toepassing van het Verdrag

1. Iedere Staat kan bij ondertekening of bij neerlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring aangeven op welk grondgebied of welke grondgebieden dit Verdrag van toepassing zal zijn.
2. Iedere Staat kan te allen tijde daarna door middel van een aan één van de Depositariissen gerichte verklaring de toepasselijkheid van dit Verdrag uitbreiden tot ieder ander in de verklaring genoemd grondgebied. Het Verdrag treedt ten aanzien van dit grondgebied in werking op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van ontvangst van de verklaring door de Depositaris.
3. Iedere krachtens het bepaalde in de twee voorgaande leden afgelegde verklaring kan, ten aanzien van ieder in die verklaring genoemd grondgebied, worden ingetrokken door middel van een aan één van de Depositariissen gerichte kennisgeving. De intrekking wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de Depositaris.

Artikel 30

Voorbehoud

1. Een Staat kan bij ondertekening of bij neerlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring of op iedere datum daarna verklaren zich het recht voor te behouden :

a) geen enkele vorm van bijstand te verlenen ten aanzien van de belastingen van de andere Partijen, opgesomd in artikel 2, eerste lid, letter b, op voorwaarde dat hij geen enkele nationale belasting in die categorie heeft opgenomen in Bijlage A bij het Verdrag;

b) geen bijstand te verlenen bij de invordering van een belastinginvordering, of bij de invordering van een administratieve boete, voor alle belastingen of slechts voor belastingen in één of meer van de categorieën opgesomd in artikel 2, eerste lid;

c) geen bijstand te verlenen ten aanzien van belastingen die reeds verschuldigd waren op de datum van inwerkingtreding van het Verdrag ten aanzien van die Staat, of, indien eerder een voorbehoud is gemaakt krachtens letter a of letter b hierboven, op de datum van intrekking van een zodanig voorbehoud ten aanzien van belastingen in de desbetreffende categorie;

d) geen bijstand te verlenen bij de betekening van documenten voor alle belastingen of slechts voor belastingen in één of meer van de categorieën opgesomd in artikel 2, eerste lid;

e) de betekening van documenten per post, zoals voorzien in artikel 17, derde lid, niet toe te staan.

2. Geen enkel ander voorbehoud kan worden gemaakt.

3. Na de inwerkingtreding van het Verdrag ten aanzien van een Partij kan die Partij één of meer van de in het eerste lid opgesomde reserves maken die zij niet heeft gemaakt bij de bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring. Die reserves worden van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van ontvangst van het voorbehoud door één van de Depositariissen.

4. Een Partij die een voorbehoud heeft gemaakt krachtens het eerste en het derde lid kan dit geheel of gedeeltelijk intrekken door middel van een aan één van de Depositariissen gerichte kennisgeving. De intrekking wordt van kracht op de datum van ontvangst van de kennisgeving door de desbetreffende Depositaris.

5. Een Partij die een voorbehoud heeft gemaakt ten aanzien van een bepaling van dit Verdrag kan niet van een andere Partij verlangen dat zij die bepaling toepast; zij kan echter, indien het voorbehoud gedeeltelijk is, verlangen dat de bepaling wordt toegepast voor zover zijzelf deze heeft aanvaard.

Artikel 31

Opzegging

1. Een Partij kan dit Verdrag te allen tijde opzeggen door middel van een aan één van de Depositariissen gerichte kennisgeving.

2. De opzegging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de Depositaris.

3. Een Partij die het Verdrag opzegt, blijft gebonden door de bepalingen van artikel 22 zolang zij krachtens het Verdrag verkregen documenten of inlichtingen in haar bezit houdt.

Artikel 32

De Depositariissen en hun functies

1. De Depositaris bij wie een akte is neergelegd dan wel een kennisgeving of mededeling is gedaan, stelt de lidstaten van de Raad van Europa en de lidstaten van de OESO in kennis van :

a) iedere ondertekening;

b) de neerlegging van iedere akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring;

c) de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag in overeenstemming met de bepalingen van de artikelen 28 en 29;

d) iedere verklaring afgelegd ingevolge de bepalingen van artikel 4, derde lid, of artikel 9, derde lid, en de intrekking van iedere zodanige verklaring;

e) ieder voorbehoud dat wordt gemaakt ingevolge de bepalingen van artikel 30 en de intrekking van ieder voorbehoud ingevolge de bepalingen van artikel 30, vierde lid;

f) iedere kennisgeving ontvangen ingevolge de bepalingen van artikel 2, derde of vierde lid, artikel 3, derde lid, artikel 29 of artikel 31, eerste lid;

g) iedere andere handeling, kennisgeving of mededeling betrekking hebbende op dit Verdrag.

2. De Depositaris die een mededeling ontvangt of een kennisgeving doet ingevolge de bepalingen van het eerste lid, doet daarvan onmiddellijk mededeling aan de andere Depositaris.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN te Straatsburg, op 25 januari 1988, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in twee exemplaren, waarvan er één zal worden neergelegd in het archief van de Raad van Europa en het andere in het archief van de OESO. De Secretarissen-Generaal van de Raad van Europa en van de OESO doen een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toekomen aan iedere lidstaat van de Raad van Europa en aan iedere lidstaat van de OESO.

BIJLAGEN**Bijlage A. Belastingen waarop de Overeenkomst van toepassing is :****BELGIE****I.- Artikel 2, § 1, (a), (i) :**

de personenbelasting,
de vennootschapsbelasting,
de rechtspersonenbelasting,
de belasting van niet-inwoners,
roerende voorheffing, bedrijfsvoorheffing,
Opcentiemen op de belasting van niet-inwoners.

II.- Artikel 2, § 1, (b), (i) :

opcentiemen en aanvullende belastingen op de personenbelasting,
Onroerende voorheffing en opcentiemen op die voorheffing.

III.- Artikel 2, § 1, (b), (iii) :

Onder de rubriek A :

Registratierechten op schenkingen onder levenden

Onder de rubriek C :

Belasting over de toegevoegde waarde

Onder de rubriek D :

Accijns

Bijzondere Accijns

Jaarlijkse taks op de verzekeringscontracten

Jaarlijkse taks op de winstdeelnemingen

IV.- Artikel 2, § 1, (b), (iv) :

Onder de rubriek A :

De rechten van successie en van overgang bij overlijden

VOORBEHOUD DOOR BELGIE**I.- Ad artikel 30, § 1, (a), van de Overeenkomst**

België behoudt zich het recht voor om geen enkele vorm van bijstand te verlenen voor belastingen van andere Partijen die horen in de volgende categorieën zoals vermeld in artikel 2, §1,(b) :

- (ii) : verplichte premies of bijdragen voor de sociale zekerheid, te betalen aan de centrale overheid of aan publiekrechtelijke instellingen voor sociale zekerheid;
- (iii), B : belastingen op onroerend goed;
- (iii), E : belastingen op het gebruik of het bezit van motorrijtuigen;
- (iii), F : belastingen op het gebruik of het bezit van roerende goederen andere dan motorrijtuigen;
- (iii), G : alle andere belastingen;
- (iv), B : belastingen op onroerend goed;
- (iv), C : algemene belastingen op goederen en diensten, zoals belastingen over de toegevoegde waarde of omzetbelasting;
- (iv), D : specifieke belastingen op goederen en diensten, zoals accijnzen;
- (iv), E: belastingen op het gebruik of het bezit van motorrijtuigen;
- (iv), F: belastingen op het gebruik of het bezit van roerende goederen andere dan motorrijtuigen;

- (iv), G : alle andere belastingen.

II.- Ad artikel 30, § 1, (c), van de Overeenkomst

België behoudt zich het recht voor geen bijstand te verlenen met betrekking tot belastingvorderingen :

- die reeds bestaan op de dag dat de Overeenkomst voor België in werking treedt;
- die het voorwerp uitmaken van een voorbehoud wegens België op basis van artikel 30, §1, (a), van de Overeenkomst en zouden bestaan op de dag dat België een dergelijk voorbehoud intrekt.

Bijlage B. Bevoegde autoriteiten

BELGIE

De Minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger

Bijlage C Voor de toepassing van de Overeenkomst betekent de uitdrukking "onderdaan".

BELGIE

Geen definitie.

VERTALING**PROTOCOL TOT WIJZIGING VAN HET VERDRAG INZAKE
WEDERZIJDS ADMINISTRATIEVE BIJSTAND IN
FISCALE AANGELEGENHEDEN****Preambule**

De lidstaten van de Raad van Europa en de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) die dit protocol hebben ondertekend,

Overwegend dat het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, gedaan te Straatsburg op 25 januari 1988 (hierna te noemen "het verdrag"), is gesloten voordat overeenstemming was bereikt over de internationale norm voor de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden;

Overwegend dat een nieuw kader van samenwerking is ontstaan sedert het verdrag werd gesloten;

Overwegend dat het wenselijk is een multilateraal instrument beschikbaar te stellen om zoveel mogelijk staten in de gelegenheid te stellen te profiteren van het nieuwe kader van samenwerking en tevens de hoogste internationale normen voor samenwerking op belastinggebied te implementeren;

Zijn het volgende overeengekomen:

Artikel I

1. De zevende overweging van de preambule van het verdrag wordt geschrapt en vervangen door de volgende:
"Er derhalve van overtuigd dat staten maatregelen dienen uit te voeren of inlichtingen dienen te verstrekken, rekening houdend met de noodzaak van het beschermen van de vertrouwelijkheid van de inlichtingen en met internationale instrumenten ter bescherming van de privacy en de stromen van persoonsgegevens;"
2. Na de zevende overweging van de preambule van het verdrag wordt de volgende overweging ingevoegd:
"Overwegend dat er een nieuw kader van samenwerking is ontstaan en dat het wenselijk is een multilateraal instrument beschikbaar te stellen om zoveel mogelijk staten in de gelegenheid te stellen te profiteren van het nieuwe kader van samenwerking en tevens de hoogste internationale normen voor samenwerking op belastinggebied te implementeren;"

Artikel II

Artikel 4 van het verdrag wordt geschrapt en vervangen door het volgende:

"Artikel 4***Algemene bepaling***

1. De partijen wisselen alle inlichtingen uit, met name zoals voorzien in dit deel, die naar verwachting van belang zijn voor de toepassing of handhaving van hun nationale wetten ter zake van de belastingen waarop dit verdrag van toepassing is.

2. Geschrapd.

3. Iedere partij kan, door middel van een aan een van de depositarissen gerichte verklaring, te kennen geven dat haar autoriteiten volgens haar nationale wetgeving haar inwoner of onderdaan in kennis kunnen stellen alvorens hem betreffende inlichtingen te verstrekken, in overeenstemming met de artikelen 5 en 7.”

Artikel III

1. Het woord “en” in artikel 18, eerste lid, onderdeel b, van het verdrag wordt vervangen door het woord “of”.
2. De verwijzing naar “artikel 19” in artikel 18, eerste lid, onderdeel f, van het verdrag wordt vervangen door een verwijzing naar “artikel 21, tweede lid, onderdeel g”.

Artikel IV

Artikel 19 van het verdrag wordt geschrapd.

Artikel V

Artikel 21 van het verdrag wordt geschrapd en vervangen door het volgende:

“Artikel 21

Bescherming van personen en grenzen aan de verplichting tot het verlenen van bijstand

1. Geen enkele bepaling van dit verdrag tast de rechten en waarborgen aan die personen hebben volgens de wetgeving of de administratieve praktijk van de aangezochte staat.
2. Behalve in het geval van artikel 14 worden de bepalingen van dit verdrag niet zodanig uitgelegd dat zij de aangezochte staat de verplichting opleggen:
 - a. maatregelen te nemen die in strijd zijn met zijn eigen wetgeving of administratieve praktijk of met de wetgeving of de administratieve praktijk van de verzoekende staat;
 - b. maatregelen te nemen die in strijd zouden zijn met de openbare orde;
 - c. inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens zijn eigen wetgeving of administratieve praktijk of de wetgeving of administratieve praktijk van de verzoekende staat;
 - d. inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een fabrieks- of handelswerkwijze zouden onthullen, of inlichtingen waarvan het verstrekken in strijd zou zijn met de openbare orde;
 - e. administratieve bijstand te verlenen indien en voor zover hij de belasting in de verzoekende staat in strijd acht met algemeen aanvaarde beginselen van belastingheffing of met de bepalingen van een verdrag tot het vermijden van dubbele belasting of met enig ander verdrag dat de aangezochte staat heeft gesloten met de verzoekende staat;
 - f. administratieve bijstand te verlenen ten behoeve van de toepassing of handhaving van een bepaling van de belastingwetgeving van de verzoekende staat of elke daarmee verband houdende vereiste die discriminatie inhoudt van een onderdaan van de aangezochte staat ten opzichte van een onderdaan van de verzoekende staat die zich in dezelfde omstandigheden bevindt;
 - g. administratieve bijstand te verlenen indien de verzoekende staat niet alle redelijke maatregelen heeft aangewend die hem uit hoofde van zijn wetgeving of

- administratieve praktijk ter beschikking staan, tenzij aanwending van die middelen zou leiden tot onevenredige moeilijkheden;
- h. bijstand bij de invordering te verlenen in gevallen waarin de administratieve last voor die staat kennelijk niet in verhouding staat tot het voordeel te behalen door de verzoekende staat.
3. Indien in overeenstemming met dit verdrag om inlichtingen wordt verzocht door de verzoekende staat, wendt de aangezochte staat zijn maatregelen inzake het verzamelen van inlichtingen aan om de verzochte inlichtingen te verkrijgen, ongeacht het feit dat de aangezochte staat ten behoeve van zijn eigen belastingheffing niet over dergelijke inlichtingen hoeft te beschikken. Op de in de vorige zin vervatte verplichting zijn de in dit verdrag vervatte beperkingen van toepassing, maar deze beperkingen, in het bijzonder die van het eerste en tweede lid, mogen in geen geval zodanig worden uitgelegd dat het een aangezochte staat toegestaan is uitsluitend op grond van het feit dat hij geen nationaal belang heeft bij dergelijke inlichtingen te weigeren inlichtingen te verstrekken.
4. De bepalingen van dit verdrag, in het bijzonder die van het eerste en tweede lid, mogen in geen geval zodanig worden uitgelegd dat het een aangezochte staat toegestaan is het verstrekken van inlichtingen te weigeren uitsluitend op grond van het feit dat de betreffende gegevens berusten bij een bank, een andere financiële instelling, een gevolmachtigde, of een persoon die bij wijze van vertegenwoordiging of als vertrouwenspersoon optreedt, dan wel omdat deze betrekking hebben op eigendomsbelangen in een persoon.”

Artikel VI

Artikel 22, eerste en tweede lid, wordt geschrapt en vervangen door het volgende:

“

1. Alle door een partij krachtens dit verdrag verkregen inlichtingen worden op dezelfde wijze geheim gehouden en beschermd als inlichtingen die krachtens de nationale wetgeving van die partij zijn verkregen, en, voor zover nodig teneinde het noodzakelijke beschermingsniveau voor persoonsgegevens veilig te stellen, in overeenstemming met de waarborgen die de partij die de gegevens verstrekt, kan voorschrijven indien deze worden vereist krachtens haar nationale wetgeving.
2. Dergelijke inlichtingen worden in elk geval uitsluitend ter kennis gebracht van personen of autoriteiten (met inbegrip van rechterlijke instanties en bestuurlijke of toezichthoudende lichamen) die betrokken zijn bij de heffing of inning van belastingen van die partij, of bij de invordering van belastingen, de tenuitvoerlegging of de vervolging ter zake van of de beslissing in beroepszaken met betrekking tot belastingen van die partij of bij het toezicht op het bovenstaande. Uitsluitend de bovenbedoelde personen of autoriteiten mogen van die inlichtingen gebruikmaken en uitsluitend voor die doeleinden. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid mogen zij de inlichtingen bekendmaken in openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen aangaande die belastingen.”

Artikel VII

Artikel 27, tweede lid, van het verdrag wordt geschrapt en vervangen door het volgende:

- “2. Niettegenstaande het eerste lid, kunnen partijen die lid zijn van de Europese Unie in hun onderlinge betrekkingen de mogelijkheden voor bijstand, voorzien in het verdrag, toepassen indien deze meer ruimte voor samenwerking bieden dan de mogelijkheden geboden door de van toepassing zijnde regelgeving van de Europese Unie.”

Artikel VIII

1. Aan het eind van artikel 28 van het verdrag worden de volgende leden toegevoegd:
 - “4. Elke lidstaat van de Raad van Europa of van de OESO die na de inwerkingtreding van het protocol tot wijziging van dit verdrag, dat vanaf 27 mei 2010 openstaat voor ondertekening (het “protocol van 2010”), partij wordt bij het verdrag, wordt partij bij het verdrag zoals gewijzigd bij dat protocol, tenzij in een schriftelijke mededeling aan een van de depositarissen blijkt wordt gegeven van een ander voornemen.
 5. Na de inwerkingtreding van het protocol van 2010 kan elke staat die geen lid is van de Raad van Europa of van de OESO, verzoeken om een uitnodiging tot ondertekening en bekrachtiging van dit verdrag zoals gewijzigd bij het protocol van 2010. Verzoeken daartoe worden gericht aan een van de depositarissen die deze doorzenden naar de partijen. De depositaris stelt ook het Comité van Ministers van de Raad van Europa en de Raad van de OESO hiervan in kennis. De beslissing om staten, die om een uitnodiging hebben verzocht, uit te nodigen partij te worden bij dit verdrag, wordt door de partijen bij het verdrag via het coördinerend lichaam genomen met eenparigheid van stemmen. Voor een staat die het verdrag zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, in overeenstemming met dit lid bekrachtigt, treedt dit verdrag in werking op de eerste dag van de maand na het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van neerlegging van de akte van bekrachtiging bij een van de depositarissen.
 6. De bepalingen van dit verdrag, zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, zijn van toepassing op administratieve bijstand ter zake van belastingtijdvakken beginnend op of na 1 januari van het jaar volgend op het jaar waarin het verdrag, zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, voor een partij in werking trad, of bij ontbreken van een belastingtijdvak, op administratieve bijstand ter zake van belastingvorderingen, ontstaan op of na 1 januari van het jaar volgend op het jaar waarin het verdrag zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, voor een partij in werking trad. Twee of meer partijen kunnen onderling overeenkomen dat het verdrag zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, van toepassing is op administratieve bijstand ter zake van eerdere belastingtijdvakken of belastingvorderingen.
 7. Niettegenstaande het zesde lid zijn de bepalingen van dit verdrag zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, vanaf de datum van inwerkingtreding ter zake van een partij met betrekking tot eerdere belastingtijdvakken of belastingvorderingen van toepassing op belastingzaken waarbij sprake is van opzettelijke gedragingen die vervolgd kunnen worden krachtens de strafwetten van de verzoekende partij.”
2. Het volgende onderdeel wordt ingevoegd na het eerste lid, onderdeel e. van artikel 30 van het verdrag:

“f. de bepalingen van artikel 28, zevende lid, uitsluitend toe te passen op administratieve bijstand ter zake van belastingtijdvakken beginnend op of na 1 januari van het derde jaar voorafgaand aan het jaar waarin het verdrag zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, voor een partij in werking trad, of bij ontbreken van een belastingtijdvak, op administratieve bijstand ter zake van belastingvorderingen ontstaan op of na 1 januari van het derde jaar voorafgaand aan het jaar waarin het verdrag, zoals gewijzigd bij het protocol van 2010, voor een partij in werking trad.”
3. In artikel 32, eerste lid, van het verdrag worden de woorden “en elke partij bij dit verdrag” ingevoegd na de woorden “lidstaten van de OESO”.

Artikel IX

1. Dit protocol staat open voor ondertekening door de staten die het verdrag hebben ondertekend. Het protocol dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. Een ondertekenaar kan dit protocol uitsluitend bekrachtigen, aanvaarden of goedkeuren na of tegelijkertijd met de bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van het verdrag. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden neergelegd bij een van de depositarissen.
2. Dit protocol treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum waarop vijf partijen bij het verdrag, in overeenstemming met de bepalingen van het eerste lid, hun instemming door het protocol te worden gebonden, tot uitdrukking hebben gebracht.
3. Met betrekking tot iedere partij bij het verdrag die later zijn instemming door het protocol te worden gebonden, tot uitdrukking brengt, treedt het protocol in werking op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een tijdvak van drie maanden na de datum van de neerlegging van de akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

Artikel X

1. De depositaris die een akte, kennisgeving of mededeling heeft ontvangen, stelt de lidstaten van de Raad van Europa, de lidstaten van de OESO en elke partij bij het verdrag zoals gewijzigd bij dit protocol, in kennis van:
 - a. elke ondertekening;
 - b. de neerlegging van iedere akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring;
 - c. iedere datum van inwerkingtreding van dit protocol ingevolge de bepalingen van artikel IX;
 - d. iedere andere handeling, kennisgeving of mededeling met betrekking tot dit protocol.
2. De depositaris die een mededeling ontvangt of een kennisgeving doet ingevolge de bepalingen van het eerste lid, stelt de andere depositaris daarvan in kennis.
3. De depositarissen zenden de lidstaten van de Raad van Europa en de lidstaten van de OESO een gewaarmerkt afschrift van dit protocol toe.
4. Op het moment dat dit protocol in overeenstemming met artikel IX in werking treedt, legt een van de depositarissen de tekst van het verdrag zoals gewijzigd bij dit protocol, vast en zendt een gewaarmerkt afschrift toe aan alle partijen bij het verdrag zoals gewijzigd bij dit protocol.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd, dit protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Parijs op 27 mei 2010, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in twee exemplaren, waarvan er één zal worden neergelegd in het archief van de Raad van Europa en het andere in het archief van de OESO.

COUNCIL OF EUROPE CONSEIL DE L'EUROPE

European Treaty Series - No. 127

**CONVENTION ON MUTUAL
ADMINISTRATIVE ASSISTANCE
IN TAX MATTERS**

Strasbourg, 25.I.1988

Preamble

The member States of the Council of Europe and the member countries of the Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD), signatories of this Convention,

Considering that the development of international movement of persons, capital, goods and services – although highly beneficial in itself – has increased the possibilities of tax avoidance and evasion and therefore requires increasing co-operation among tax authorities;

Welcoming the various efforts made in recent years to combat tax avoidance and tax evasion on an international level, whether bilaterally or multilaterally;

Considering that a co-ordinated effort between States is necessary in order to foster all forms of administrative assistance in matters concerning taxes of any kind whilst at the same time ensuring adequate protection of the rights of taxpayers;

Recognising that international co-operation can play an important part in facilitating the proper determination of tax liabilities and in helping the taxpayer to secure his rights;

Considering that fundamental principles entitling every person to have his rights and obligations determined in accordance with a proper legal procedure should be recognised as applying to tax matters in all States and that States should endeavour to protect the legitimate interests of taxpayers, including appropriate protection against discrimination and double taxation;

Convinced therefore that States should not carry out measures or supply information except in conformity with their domestic law and practice, having regard to the necessity of protecting the confidentiality of information, and taking account of international instruments for the protection of privacy and flows of personal data;

Desiring to conclude a convention on mutual administrative assistance in tax matters;

Have agreed as follows:

Chapter I – Scope of the Convention**Article 1 – Object of the Convention and persons covered**

- 1 The Parties shall, subject to the provisions of Chapter IV, provide administrative assistance to each other in tax matters. Such assistance may involve, where appropriate, measures taken by judicial bodies.
- 2 Such administrative assistance shall comprise:
 - a exchange of information, including simultaneous tax examinations and participation in tax examinations abroad;
 - b assistance in recovery, including measures of conservancy; and

c service of documents.

- 3 A Party shall provide administrative assistance whether the person affected is a resident or national of a Party or of any other State

Article 2 – Taxes covered

- 1 This Convention shall apply:

a to the following taxes:

- i taxes on income or profits,
- ii taxes on capital gains which are imposed separately from the tax on income or profits,
- iii taxes on net wealth,

imposed on behalf of a Party; and

b to the following taxes:

- i taxes on income, profits, capital gains or net wealth which are imposed on behalf of political subdivisions or local authorities of a Party;
- ii compulsory social security contributions payable to general government or to social security institutions established under public law;
- iii taxes in other categories, except customs duties, imposed on behalf of a Party, namely:
 - A estate, inheritance or gift taxes;
 - B taxes on immovable property;
 - C general consumption taxes, such as value-added or sales taxes;
 - D specific taxes on goods and services such as excise taxes;
 - E taxes on the use or ownership of motor vehicles;
 - F taxes on the use or ownership of movable property other than motor vehicles;
 - G any other taxes.
- iv taxes in categories referred to in sub-paragraph iii above which are imposed on behalf of political subdivisions or local authorities of a Party.

- 2 The existing taxes to which the Convention shall apply are listed in Annex A in the categories referred to in paragraph 1.

- 3 The Parties shall notify the Secretary General of the Council of Europe or the Secretary General of OECD (hereinafter referred to as the "Depositaries") of any change to be made to Annex A as a result of a modification of the list mentioned in paragraph 2. Such change shall take effect on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Depositary.
- 4 The Convention shall also apply, as from their adoption, to any identical or substantially similar taxes which are imposed in a Contracting State after the entry into force of the Convention in respect of that Party in addition to or in place of the existing taxes listed in Annex A and, in that event, the Party concerned shall notify one of the Depositaries of the adoption of the tax in question.

Chapter II – General definitions

Article 3 – Definitions

- 1 For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:
 - a the terms "applicant State" and "requested State" mean respectively any Party applying for administrative assistance in tax matters and any Party requested to provide such assistance;
 - b the term "tax" means any tax or social security contribution to which the Convention applies pursuant to Article 2;
 - c the term "tax claim" means any amount of tax, as well as interest thereon, related administrative fines and costs incidental to recovery, which are owed and not yet paid;
 - d the term "competent authority" means the persons and authorities listed in Annex B;
 - e the term "nationals" in relation to a Party means:
 - i all individuals possessing the nationality of that Party, and
 - ii all legal persons, partnerships, associations and other entities deriving their status as such from the laws in force in that Party.

For each Party that has made a declaration for that purpose, the terms used above will be understood as defined in Annex C.

- 2 As regards the application of the Convention by a Party, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning which it has under the law of that Party concerning the taxes covered by the Convention.
- 3 The Parties shall notify one of the Depositaries of any change to be made to Annexes B and C. Such change shall take effect on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Depositary in question.

Chapter III – Forms of assistance**Section I – Exchange of information****Article 4 – General provisions**

- 1 The Parties shall exchange any information, in particular as provided in this section, that is foreseeably relevant to:
 - a the assessment and collection of tax, and the recovery and enforcement of tax claims, and
 - b the prosecution before an administrative authority or the initiation of prosecution before a judicial body.

Information which is unlikely to be relevant to these purposes shall not be exchanged under this Convention.

- 2 A Party may use information obtained under this Convention as evidence before a criminal court only if prior authorisation has been given by the Party which has supplied the information. However, any two or more Parties may mutually agree to waive the condition of prior authorisation.
- 3 Any Party may, by a declaration addressed to one of the Depositories, indicate that, according to its internal legislation, its authorities may inform its resident or national before transmitting information concerning him, in conformity with Articles 5 and 7.

Article 5 – Exchange of information on request

- 1 At the request of the applicant State, the requested State shall provide the applicant State with any information referred to in Article 4 which concerns particular persons or transactions.
- 2 If the information available in the tax files of the requested State is not sufficient to enable it to comply with the request for information, that State shall take all relevant measures to provide the applicant State with the information requested.

Article 6 – Automatic exchange of information

With respect to categories of cases and in accordance with procedures which they shall determine by mutual agreement, two or more Parties shall automatically exchange the information referred to in Article 4.

Article 7 – Spontaneous exchange of information

- 1 A Party shall, without prior request, forward to another Party information of which it has knowledge in the following circumstances:
 - a the first-mentioned Party has grounds for supposing that there may be a loss of tax in the other Party;
 - b a person liable to tax obtains a reduction in or an exemption from tax in the first-mentioned Party which would give rise to an increase in tax or to liability to tax in the other Party;

- c business dealings between a person liable to tax in a Party and a person liable to tax in another Party are conducted through one or more countries in such a way that a saving in tax may result in one or the other Party or in both;
 - d a Party has grounds for supposing that a saving of tax may result from artificial transfers of profits within groups of enterprises;
 - e information forwarded to the first-mentioned Party by the other Party has enabled information to be obtained which may be relevant in assessing liability to tax in the latter Party.
- 2 Each Party shall take such measures and implement such procedures as are necessary to ensure that information described in paragraph 1 will be made available for transmission to another Party.

Article 8 – Simultaneous tax examinations

- 1 At the request of one of them, two or more Parties shall consult together for the purposes of determining cases and procedures for simultaneous tax examinations. Each Party involved shall decide whether or not it wishes to participate in a particular simultaneous tax examination.
- 2 For the purposes of this Convention, a simultaneous tax examination means an arrangement between two or more Parties to examine simultaneously, each in its own territory, the tax affairs of a person or persons in which they have a common or related interest, with a view to exchanging any relevant information which they so obtain.

Article 9 – Tax examinations abroad

- 1 At the request of the competent authority of the applicant State, the competent authority of the requested State may allow representatives of the competent authority of the applicant State to be present at the appropriate part of a tax examination in the requested State.
- 2 If the request is acceded to, the competent authority of the requested State shall, as soon as possible, notify the competent authority of the applicant State about the time and place of the examination, the authority or official designated to carry out the examination and the procedures and conditions required by the requested State for the conduct of the examination. All decisions with respect to the conduct of the tax examination shall be made by the requested State.
- 3 A Party may inform one of the Depositaries of its intention not to accept, as a general rule, such requests as are referred to in paragraph 1. Such a declaration may be made or withdrawn at any time.

Article 10 – Conflicting information

If a Party receives from another Party information about a person's tax affairs which appears to it to conflict with information in its possession, it shall so advise the Party which has provided the information.

Section II – Assistance in recovery**Article 11 – Recovery of tax claims**

- 1 At the request of the applicant State the requested State shall, subject to the provisions of Articles 14 and 15, take the necessary steps to recover tax claims of the first-mentioned State as if they were its own tax claims.
- 2 The provision of paragraph 1 shall apply only to tax claims which form the subject of an instrument permitting their enforcement in the applicant State and, unless otherwise agreed between the Parties concerned, which are not contested.

However, where the claim is against a person who is not a resident of the applicant State, paragraph 1 shall only apply, unless otherwise agreed between the Parties concerned, where the claim may no longer be contested.

- 3 The obligation to provide assistance in the recovery of tax claims concerning a deceased person or his estate, is limited to the value of the estate or of the property acquired by each beneficiary of the estate, according to whether the claim is to be recovered from the estate or from the beneficiaries thereof.

Article 12 – Measures of conservancy

At the request of the applicant State the requested State shall, with a view to the recovery of an amount of tax, take measures of conservancy even if the claim is contested or is not yet the subject of an instrument permitting enforcement.

Article 13 – Documents accompanying the request

- 1 The request for administrative assistance under this section shall be accompanied by:
 - a a declaration that the tax claim concerns a tax covered by the Convention and, in the case of recovery that, subject to paragraph 2 of Article 11, the tax claim is not or may not be contested;
 - b an official copy of the instrument permitting enforcement in the applicant State; and
 - c any other document required for recovery or measures of conservancy.
- 2 The instrument permitting enforcement in the applicant State shall, where appropriate and in accordance with the provisions in force in the requested State, be accepted, recognised, supplemented or replaced as soon as possible after the date of the receipt of the request for assistance, by an instrument permitting enforcement in the latter State.

Article 14 – Time limits

- 1 Questions concerning any period beyond which a tax claim cannot be enforced shall be governed by the law of the applicant State. The request for assistance shall give particulars concerning that period.

- 2 Acts of recovery carried out by the requested State in pursuance of a request for assistance, which, according to the laws of that State, would have the effect of suspending or interrupting the period mentioned in paragraph 1, shall also have this effect under the laws of the applicant State. The requested State shall inform the applicant State about such acts.
- 3 In any case the requested State is not obliged to comply with a request for assistance which is submitted after a period of 15 years from the date of the original instrument permitting enforcement.

Article 15 – Priority

The tax claim in the recovery of which assistance is provided shall not have in the requested State any priority specially accorded to the tax claims of that State even if the recovery procedure used is the one applicable to its own tax claims.

Article 16 – Deferral of payment

The requested State may allow deferral of payment or payment by instalments if its laws or administrative practice permit it to do so in similar circumstances but shall first inform the applicant State.

Section III – Service of documents

Article 17 – Service of documents

- 1 At the request of the applicant State the requested State shall serve upon the addressee documents, including those relating to judicial decisions, which emanate from the applicant State and which relate to a tax covered by this Convention.
- 2 The requested State shall effect service of documents:
 - a by a method prescribed by its domestic laws for the service of documents of a substantially similar nature;
 - b to the extent possible, by a particular method requested by the applicant State or the closest to such method available under its own laws.
- 3 A Party may effect service of documents directly through the post on a person within the territory of another Party.
- 4 Nothing in the Convention shall be construed as invalidating any service of documents by a Party in accordance with its laws.
- 5 When a document is served in accordance with this article it need not be accompanied by a translation. However, where it is satisfied that the addressee cannot understand the language of the document the requested State shall arrange to have it translated into or a summary drafted in its or one of its official languages. Alternatively, it may ask the applicant State to have the document either translated into or accompanied by a summary in one of the official languages of the requested State, the Council of Europe or OECD.

Chapter IV – Provisions relating to all forms of assistance**Article 18 – Information to be provided by the applicant state**

- 1 A request for assistance shall indicate where appropriate:
 - a the authority or agency which initiated the request made by the competent authority;
 - b the name, address and any other particulars assisting in the identification of the person in respect of whom the request is made;
 - c in the case of a request for information, the form in which the applicant State wishes the information to be supplied in order to meet its needs;
 - d in the case of a request for assistance in recovery or measures of conservancy, the nature of the tax claim, the components of the tax claim and the assets from which the tax claim may be recovered;
 - e in the case of a request for service of documents, the nature and the subject of the document to be served;
 - f whether it is in conformity with the law and administrative practice of the applicant State and whether it is justified in the light of the requirements of Article 19.
- 2 As soon as any other information relevant to the request for assistance comes to its knowledge, the applicant State shall forward it to the requested State.

Article 19 – Possibility of declining a request

The requested State shall not be obliged to accede to a request if the applicant State has not pursued all means available in its own territory, except where recourse to such means would give rise to disproportionate difficulty.

Article 20 – Response to the request for assistance

- 1 If the request for assistance is complied with, the requested State shall inform the applicant State of the action taken and of the result of the assistance as soon as possible.
- 2 If the request is declined, the requested State shall inform the applicant State of that decision and the reason for it as soon as possible.
- 3 If, with respect to a request for information, the applicant State has specified the form in which it wishes the information to be supplied and the requested State is in a position to do so, the requested State shall supply it in the form requested.

Article 21 – Protection of persons and limits to the obligation to provide assistance

- 1 Nothing in this Convention shall affect the rights and safeguards secured to persons by the laws or administrative practice of the requested State.

- 2 Except in the case of Article 14 the provisions of this Convention shall not be construed so as to impose on the requested State the obligation:
 - a to carry out measures at variance with its own laws or administrative practice or the laws or administrative practice of the applicant State;
 - b to carry out measures which it considers contrary to public policy (*ordre public*) or to its essential interests;
 - c to supply information which is not obtainable under its own laws or its administrative practice or under the laws of the applicant State or its administrative practice;
 - d to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret, or trade process, or information the disclosure of which would be contrary to public policy (*ordre public*) or to its essential interests;
 - e to provide administrative assistance if and insofar as it considers the taxation in the applicant State to be contrary to generally accepted taxation principles or to the provisions of a convention for the avoidance of double taxation, or of any other convention which the requested State has concluded with the applicant State;
 - f to provide assistance if the application of this Convention would lead to discrimination between a national of the requested State and nationals of the applicant State in the same circumstances.

Article 22 – Secrecy

- 1 Any information obtained by a Party under this Convention shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that Party, or under the conditions of secrecy applying in the supplying Party if such conditions are more restrictive.
- 2 Such information shall in any case be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative or supervisory bodies) involved in the assessment, collection or recovery of, the enforcement or prosecution in respect of, or the determination of appeals in relation to, taxes of that Party. Only the persons or authorities mentioned above may use the information and then only for such purposes. They may, notwithstanding the provisions of paragraph 1, disclose it in public court proceedings or in judicial decisions relating to such taxes, subject to prior authorisation by the competent authority of the supplying Party. However, any two or more Parties may mutually agree to waive the condition of prior authorisation.
- 3 If a Party has made a reservation provided for in sub-paragraph a of paragraph 1 of Article 30, any other Party obtaining information from that Party shall not use it for the purpose of a tax in a category subject to the reservation. Similarly the Party making such a reservation shall not use information obtained under this Convention for the purpose of a tax in a category subject to the reservation.

- 4 Notwithstanding the provisions of paragraphs 1, 2 and 3, information received by a Party may be used for other purposes when such information may be used for such other purposes under the laws of the supplying Party and the competent authority of that Party authorises such use. Information provided by a Party to another Party may be transmitted by the latter to a third Party, subject to prior authorisation by the competent authority of the first-mentioned Party.

Article 23 – Proceedings

- 1 Proceedings relating to measures taken under this Convention by the requested State shall be brought only before the appropriate body of that State.
- 2 Proceedings relating to measures taken under this Convention by the applicant State, in particular those which, in the field of recovery, concern the existence or the amount of the tax claim or the instrument permitting its enforcement, shall be brought only before the appropriate body of that State. If such proceedings are brought, the applicant State shall inform the requested State which shall suspend the procedure pending the decision of the body in question. However, the requested State shall, if asked by the applicant State, take measures of conservancy to safeguard recovery. The requested State can also be informed of such proceedings by any interested person. Upon receipt of such information the requested State shall consult on the matter, if necessary, with the applicant State.
- 3 As soon as a final decision in the proceedings has been given, the requested State or the applicant State, as the case may be, shall notify the other State of the decision and the implications which it has for the request for assistance.

Chapter V – Special provisions

Article 24 – Implementation of the Convention

- 1 The Parties shall communicate with each other for the implementation of this convention through their respective competent authorities. The competent authorities may communicate directly for this purpose and may authorise subordinate authorities to act on their behalf. The competent authorities of two or more Parties may mutually agree on the mode of application of the Convention among themselves.
- 2 Where the requested State considers that the application of this Convention in a particular case would have serious and undesirable consequences, the competent authorities of the requested and of the applicant State shall consult each other and endeavour to resolve the situation by mutual agreement.
- 3 A co-ordinating body composed of representatives of the competent authorities of the Parties shall monitor the implementation and development of this Convention, under the aegis of OECD. To that end, the co-ordinating body shall recommend any action likely to further the general aims of the Convention. In particular it shall act as a forum for the study of new methods and procedures to increase international co-operation in tax matters and, where appropriate, it may recommend revisions or amendments to the Convention. States which have signed but not yet ratified, accepted or approved the Convention are entitled to be represented at the meetings of the co-ordinating body as observers.

- 4 A Party may ask the co-ordinating body to furnish opinions on the interpretation of the provisions of the Convention.
- 5 Where difficulties or doubts arise between two or more Parties regarding the implementation or interpretation of the Convention, the competent authorities of those Parties shall endeavour to resolve the matter by mutual agreement. The agreement shall be communicated to the co-ordinating body.
- 6 The Secretary General of OECD shall inform the Parties, and the Signatory States which have not yet ratified, accepted or approved the Convention, of opinions furnished by the co-ordinating body according to the provisions of paragraph 4 above and of mutual agreements reached under paragraph 5 above.

Article 25 – Language

Requests for assistance and answers thereto shall be drawn up in one of the official languages of OECD and of the Council of Europe or in any other language agreed bilaterally between the Contracting States concerned.

Article 26 – Costs

Unless otherwise agreed bilaterally by the Parties concerned:

- a ordinary costs incurred in providing assistance shall be borne by the requested State;
- b extraordinary costs incurred in providing assistance shall be borne by the applicant State.

Chapter VI – Final provisions

Article 27 – Other international agreements or arrangements

- 1 The possibilities of assistance provided by this Convention do not limit, nor are they limited by, those contained in existing or future international agreements or other arrangements between the Parties concerned or other instruments which relate to co-operation in tax matters.
- 2 Notwithstanding the rules of the present Convention, those Parties which are members of the European Economic Community shall apply in their mutual relations the common rules in force in that Community.

Article 28 – Signature and entry into force of the Convention

- 1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and the member countries of OECD. It is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with one of the Depositaries.
- 2 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which five States have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.

- 3 In respect of any member State of the Council of Europe or any member country of OECD which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the deposit of the instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 29 – Territorial application of the Convention

- 1 Each State may at the time of signature, or when depositing its instrument of ratification, acceptance or approval, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
- 2 Any State may, at any later date, by a declaration addressed to one of the Depositaries, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Depositary.
- 3 Any declaration made under either of the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to one of the Depositaries. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Depositary.

Article 30 – Reservations

- 1 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance or approval or at any later date declare that it reserves the right:
 - a not to provide any form of assistance in relation to the taxes of other Parties in any of the categories listed in sub-paragraph b of paragraph 1 of Article 2, provided that it has not included any domestic tax in that category under Annex A of the Convention;
 - b not to provide assistance in the recovery of any tax claim, or in the recovery of an administrative fine, for all taxes or only for taxes in one or more of the categories listed in paragraph 1 of Article 2;
 - c not to provide assistance in respect of any tax claim, which is in existence at the date of entry into force of the Convention in respect of that State or, where a reservation has previously been made under sub-paragraph a or b above, at the date of withdrawal of such a reservation in relation to taxes in the category in question;
 - d not to provide assistance in the service of documents for all taxes or only for taxes in one or more of the categories listed in paragraph 1 of Article 2;
 - e not to permit the service of documents through the post as provided for in paragraph 3 of Article 17.
- 2 No other reservation may be made.
- 3 After the entry into force of the Convention in respect of a Party, that Party may make one or more of the reservations listed in paragraph 1 which it did not make at the time of ratification, acceptance or approval. Such reservations shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the reservation by one of the Depositaries.

- 4 Any Party which has made a reservation under paragraphs 1 and 3 may wholly or partly withdraw it by means of a notification addressed to one of the Depositaries. The withdrawal shall take effect on the date of receipt of such notification by the Depositary in question.
- 5 A Party which has made a reservation in respect of a provision of this Convention may not require the application of that provision by any other Party; it may, however, if its reservation is partial, require the application of that provision insofar as it has itself accepted it.

Article 31 – Denunciation

- 1 Any Party may at any time denounce this Convention by means of a notification addressed to one of the Depositaries.
- 2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Depositary.
- 3 Any Party which denounces the Convention shall remain bound by the provisions of Article 22 for as long as it retains in its possession any documents or information obtained under the Convention.

Article 32 – Depositaries and their functions

- 1 The Depositary with whom an act, notification or communication has been accomplished, shall notify the member States of the Council of Europe and the member countries of OECD of:
 - a any signature;
 - b the deposit of any instrument of ratification, acceptance or approval;
 - c any date of entry into force of this Convention in accordance with the provisions of Articles 28 and 29;
 - d any declaration made in pursuance of the provisions of paragraph 3 of Article 4 or paragraph 3 of Article 9 and the withdrawal of any such declaration;
 - e any reservation made in pursuance of the provisions of Article 30 and the withdrawal of any reservation effected in pursuance of the provisions of paragraph 4 of Article 30;
 - f any notification received in pursuance of the provisions of paragraph 3 or 4 of Article 2, paragraph 3 of Article 3, Article 29 or paragraph 1 of Article 31;
 - g any other act, notification or communication relating to this Convention.
- 2 The Depositary receiving a communication or making a notification in pursuance of the provisions of paragraph 1 shall inform immediately the other Depositary thereof.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, the 25th day of January 1988 in English and French, both texts being equally authentic, in two copies of which one shall be deposited in the archives of the Council of Europe and the other in the archives of OECD. The Secretaries General of the Council of Europe and of OECD shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe and of the member countries of OECD.

Annex A – Taxes to which the Convention would apply

(Paragraph 2 of Article 2 of the Convention)

Annex B – Competent authorities

(Paragraph 1. d of Article 3 of the Convention)

Annex C – Definition of the word “national” for the purpose of the Convention

(Paragraph 1. e of Article 3 of the Convention)

Protocol amending the Convention on Mutual Administrative Assistance in Tax Matters

[Paris, 27.V.2010]

Preamble

The member States of the Council of Europe and the member countries of the Organisation for Economic Co operation and Development (OECD), signatories of this Protocol,

Considering that the Convention on Mutual Administrative Assistance in Tax Matters, done at Strasbourg on 25 January 1988 (hereinafter "the Convention"), was concluded before agreement was reached on the internationally agreed standard to exchange information in tax matters;

Considering that a new cooperative environment has emerged since the Convention was concluded;

Considering that it is desirable that a multilateral instrument is made available to allow the widest number of States to obtain the benefit of the new co-operative environment and at the same time to implement the highest international standards of co-operation in the tax field;

Have agreed as follows:

Article I

1 The seventh recital of the Preamble to the Convention shall be deleted and replaced by the following:

"Convinced therefore that States should carry out measures or supply information, having regard to the necessity of protecting the confidentiality of information, and taking account of international instruments for the protection of privacy and flows of personal data;"

2 The following shall be added after the seventh recital of the Preamble to the Convention:

"Considering that a new co-operative environment has emerged and that it is desirable that a multilateral instrument is made available to allow the widest number of States to obtain the benefits of the new co-operative environment and at the same time implement the highest international standards of co-operation in the tax field;"

Article II

Article 4 of the Convention shall be deleted and replaced by the following:

"Article 4 – General provision

1 The Parties shall exchange any information, in particular as provided in this section, that is foreseeably relevant for the administration or enforcement of their domestic laws concerning the taxes covered by this Convention.

2 Deleted.

3 Any Party may, by a declaration addressed to one of the Depositaries, indicate that, according to its internal legislation, its authorities may inform its resident or national before transmitting information concerning him, in conformity with Articles 5 and 7."

Article III

1 The term "and" in paragraph 1.b of Article 18 of the Convention shall be replaced by the term ", or".

2 The reference to "Article 19" in paragraph 1.f of Article 18 of the Convention shall be replaced by a reference to "Article 21.2.g".

Article IV

Article 19 of the Convention shall be deleted.

Article V

Article 21 of the Convention shall be deleted and replaced by the following:

"Article 21 – Protection of persons and limits to the obligation to provide assistance

1 Nothing in this Convention shall affect the rights and safeguards secured to persons by the laws or administrative practice of the requested State.

2 Except in the case of Article 14, the provisions of this Convention shall not be construed so as to impose on the requested State the obligation:

a to carry out measures at variance with its own laws or administrative practice or the laws or administrative practice of the applicant State;

b to carry out measures which would be contrary to public policy (*ordre public*);

c to supply information which is not obtainable under its own laws or its administrative practice or under the laws of the applicant State or its administrative practice;

d to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret, or trade process, or information, the disclosure of which would be contrary to public policy (*ordre public*);

e to provide administrative assistance if and insofar as it considers the taxation in the applicant State to be contrary to generally accepted taxation principles or to the provisions of a convention for the avoidance of double taxation, or of any other convention which the requested State has concluded with the applicant State;

f to provide administrative assistance for the purpose of administering or enforcing a provision of the tax law of the applicant State, or any requirement connected therewith, which discriminates against a national of the requested State as compared with a national of the applicant State in the same circumstances;

g to provide administrative assistance if the applicant State has not pursued all reasonable measures available under its laws or administrative practice, except where recourse to such measures would give rise to disproportionate difficulty;

h to provide assistance in recovery in those cases where the administrative burden for that State is clearly disproportionate to the benefit to be derived by the applicant State.

3 If information is requested by the applicant State in accordance with this Convention, the requested State shall use its information gathering measures to obtain the requested information, even though the requested State may not need such information for its own tax purposes. The obligation contained in the preceding sentence is subject to the limitations contained in this Convention, but in no case shall such limitations, including in particular those of paragraphs 1 and 2, be construed to permit a requested State to decline to supply information solely because it has no domestic interest in such information.

4 In no case shall the provisions of this Convention, including in particular those of paragraphs 1 and 2, be construed to permit a requested State to decline to supply information solely because the information is held by a bank, other financial institution, nominee or person acting in an agency or a fiduciary capacity or because it relates to ownership interests in a person."

Article VI

Paragraphs 1 and 2 of Article 22 shall be deleted and replaced with the following:

"1 Any information obtained by a Party under this Convention shall be treated as secret and protected in the same manner as information obtained under the domestic law of that Party and, to the extent needed to ensure the necessary level of protection of personal data, in accordance with the safeguards which may be specified by the supplying Party as required under its domestic law.

2 Such information shall in any case be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative or supervisory bodies) concerned with the assessment, collection or recovery of, the enforcement or prosecution in respect of, or the determination of appeals in relation to, taxes of that Party, or the oversight of the above. Only the persons or authorities mentioned above may use the information and then only for such purposes. They may, notwithstanding the provisions of paragraph 1, disclose it in public court proceedings or in judicial decisions relating to such taxes."

Article VII

Paragraph 2 of Article 27 of the Convention shall be deleted and replaced by the following:

"2 Notwithstanding paragraph 1, those Parties which are member States of the European Union can apply, in their mutual relations, the possibilities of assistance provided for by the Convention in so far as they allow a wider co-operation than the possibilities offered by the applicable European Union rules."

Article VIII

1 The following paragraphs shall be added at the end of Article 28 of the Convention:

"4 Any member State of the Council of Europe or any member country of OECD which becomes a Party to the Convention after the entry into force of the Protocol amending this Convention, opened for signature on [27th May 2010] (the "2010 Protocol"), shall be a Party to the Convention as amended by that Protocol, unless they express a different intention in a written communication to one of the Depositaries.

5 After the entry into force of the 2010 Protocol, any State which is not a member of the Council of Europe or of the OECD may request to be invited to sign and ratify this Convention as amended by the 2010 Protocol. Any request to this effect shall be addressed to one of the Depositaries, who shall transmit it to the Parties. The Depositary shall also inform the Committee of Ministers of the Council of Europe and the OECD Council. The decision to invite States which so request to become Party to this Convention shall be taken by consensus by the Parties to the Convention through the co-ordinating body. In respect of any State ratifying the Convention as amended by the 2010 Protocol in accordance with this paragraph, this Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of ratification with one of the Depositaries.

6 The provisions of this Convention, as amended by the 2010 Protocol, shall have effect for administrative assistance related to taxable periods beginning on or after 1 January of the year following the one in which the Convention, as amended by the 2010 Protocol, entered into force in respect of a Party, or where there is no taxable period, for administrative assistance related to charges to tax arising on or after 1 January of the year following the one in which the Convention, as amended by the 2010 Protocol, entered into force in respect of a Party. Any two or more Parties may mutually agree that the Convention, as amended by the 2010 Protocol, shall have effect for administrative assistance related to earlier taxable periods or charges to tax.

7 Notwithstanding paragraph 6, for tax matters involving intentional conduct which is liable to prosecution under the criminal laws of the applicant Party, the provisions of this Convention, as amended by the 2010 Protocol, shall have effect from the date of entry into force in respect of a Party in relation to earlier taxable periods or charges to tax."

2 The following subparagraph shall be added after subparagraph e of paragraph 1 of Article 30 of the Convention:

"f to apply paragraph 7 of Article 28 exclusively for administrative assistance related to taxable periods beginning on or after 1 January of the third year preceding the one in which the Convention, as amended by the 2010 Protocol, entered into force in respect of a Party, or where there is no taxable period, for administrative assistance related to charges to tax arising on or after 1 January of the third year preceding the one in which the Convention, as amended by the 2010 Protocol, entered into force in respect of a Party."

3 The words "and any Party to this Convention" shall be added after the words "member countries of the OECD" in paragraph 1 of Article 32 of the Convention.

Article IX

1 This Protocol shall be open for signature by the Signatories to the Convention. It is subject to ratification, acceptance or approval. A signatory may not ratify, accept or approve this Protocol unless it has previously or simultaneously ratified, accepted or approved the Convention. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with one of the Depositaries.

2 This Protocol shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which five Parties to the Convention have expressed their consent to be bound by the Protocol in accordance with the provisions of paragraph 1.

3 In respect of any Party to the Convention which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Protocol shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the deposit of the instrument of ratification, acceptance or approval.

Article X

1 The Depositary with whom an act, notification or communication has been accomplished, shall notify the member States of the Council of Europe, the member countries of OECD and any Party to the Convention as amended by this Protocol of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance or approval;
- c any date of entry into force of this Protocol in accordance with the provisions of Article IX;
- d any other act, notification or communication relating to this Protocol.

2 The Depositary receiving a communication or making a notification in pursuance of the provisions of paragraph 1 shall inform the other Depositary thereof.

3 The Depositaries shall transmit to the member States of the Council of Europe and the member countries of the OECD a certified copy of this Protocol.

4 When this Protocol enters into force in accordance with Article IX, one of the Depositaries shall establish the text of the Convention as amended by this Protocol and shall send a certified copy to all the Parties to the Convention as amended by this Protocol.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed the Protocol.

Done at [Paris], this [27th] day of [May] 2010, in English and French, both texts being equally authentic, in two copies, one of which shall be deposited in the archives of the Council of Europe and the other in the archives of the OECD.